ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ கூரேச விஜயம்

யதிராஜ பாதுகா

வெளியீடு

விலை ரூ. 2-00

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீகூரநாதாய நம :

ஸ்ரீ கூரேச விஜயம்

மூலமும் தாத்பர்ய ஸாரமும்

ஸ்ரீபெரும்பூதூர் எம்பெருமானார் திருநக்ஷத்ர
உத்ஸவத்தில் வெளியிடப்பட்டது
ருதிரோத்காரி சித்திரை
ஏப்ரல் 1983

வெளியிடுவோர் :

யதிராஜ பாதுகா

(ஆன்மிக மாத இதழ்)

68, டி. பி. கோயில் தெரு
திருவல்லிக்கேணி—சென்னை-600005

கூரேச விஜயம்

முன்னுரை

எம்பெருமானார் காலத்தில் வாழ்ந்திருந்த சோழ அரசனான குலோத்துங்கன் மிகுந்த சைவப்பற்றுள்ளவனாதலால் சிவனுக்குமேற்பட்ட தெய்வமில்லை என்று ஓலையில் எழுதி சைவரல்லாதவர் எல்லாரிடமும் கையொப்பம் வாங்க முற்பட்டான். ராமாநுஜர் வைணவர்களின் தனிப்பெருந்தலைவரென அறிந்து அவர் கையெப்பம் வாங்கும் பொருட்டு அவரை அரசவைக்கு அழைத்தான். அவருக்குத் தீங்குநேரக்கூடுமென உணர்ந்த அவர் சிஷ்யர்கள், கூரத்தாழ்வானை ராமாநுஜ வேஷதாரியாய் அரசவைக்குத் அனுப்பிவைக்க, அவரும் ஆசார்யரான பெரிய நம்பியுடன் சென்றார். அங்கு சிவனே ஸர்வஸ்மாத்பரனான மேலான தெய்வம் என்று சைவபண்டிதர்கள் தங்களுடைய புராணங்களிலிருந்து ப்ரமாணம் காட்டி 25 பூர்வபக்ஷ கக்ஷிகளைச் சொல்லினர். கூரத்தாழ்வான் அவர்களுடைய கக்ஷி ஒவ்வொன்றுக்கும் வேதத்திலிருந்தும் வேதாபப்ரும்ஹணமான இதிஹாஸ புராணங்களிலிருந்தும் ஸகலவைதிகஸம்மதமான ப்ரமாணங்களைச் சொல்லி, மொத்தம் 150 தூஷணைகளுக்கு மேலாக உபபாதித்து அவர்கள் சொன்ன 25 கக்ஷிகளையும் நிராகரித்து வெற்றி கொண்டார். சைவபண்டிதர்களால் இவருக்கு பதில் சொல்ல முடியாமல் போக, ராஜா இவரை ஓலையில் கையொப்பமிடும்படி நிர்ப்பந்திக்க, 'சிவாத்பரதரம் நாஸ்தி' என்பதற்கு மேல் 'த்ரோணமஸ்தி ததః பரம்' என்றெழுதி ஒப்பமிட்டார். சிவம் என்பது படியையொத்த ஒரு அளவு. த்ரோணம் என்பது மரக்காலையொத்த ஒரு பெரிய அளவு. இந்த ஏளனத்தைச் சகியாத அரசன் ஆழ்வான் கண்களைப் பிடுங்கி விடும்படி தனதாட்களுக்குக் கட்டளையிட, ஆழ்வான் ஸாதுக்களை 'நலியும் பாபியான அவ்வரசனைக் கண்டகண்கள் தனக்கு வேண்டா என்று தன் கண்களைத் தாமே மாய்த்துக் கொண்டார்.

பெரிய நம்பியின் முன்னிலையில் ஆழ்வான் உபந்யஸித்த வாதங்களை பின்புள்ளோர் ச்லோகரூபமாக ஏடுபடுத்தி வைத்தனர். சைவர்கள் சொன்ன 25 கக்ஷிகள் ஐந்து பூர்வபக்ஷ ச்லோகங்களிலும் ஆழ்வான் ஸாதித்த ஸித்தாந்தமான விஷயங்கள் 32 ச்லோகங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளன. இவையாவும் சேர்ந்து கூரேச விஜயம் என்றொரு க்ரந்தமாயிற்று. ச்லோகங்கள் கூரத்தாழ்வான் பணித்தவை என்று சொல்ல முடியாவிடினும் விஷயங்கள் ஆழ்வான் ஸாதித்தவையே.

இந்த க்ரந்தத்துக்கு பூபதி தர்மாசார்யஸுதீ என்பவர் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் வ்யாக்யனமிட்டுள்ளார். 1882ம் ஆண்டில் பங்களூரில் இது அச்சிடப்பட்டுள்ளது. ஆழ்வானின் வாதங்களை விரிவாக தமிழ் வசனநடையில் எழுதி 1912ம் ஆண்டு அச்சிட்டு வெளியிட்ட புத்தகமும் உள்ளது. கூரேச விஜயத்திற்கு ஹிந்தி டீகை ஒன்றும் அச்சிடப் பட்டுள்ளது.

கூரேச விஜயம் என்ற இந்த கிரந்தம் ஸ்ரீபெரிம்பூதூர் ஸன்னிதியில் எம்பெருமானருடைய அவதார உத்ஸவமான சைத்ரோத்ஸவத்தில் 6-ம் உத்ஸவம் "வெள்ளைசாத்துப்படி" அன்று பிற்பகல் ஸ்வாமிக்கும் ஆழ்வானுக்கும் திருமஞ்சனம் ஆன பின்னர் ஸ்வாமி திருமுன்பே ஸேவிக்கப்படுகிறது (வாசிக்கப்படுகிறது). ஸ்ரீபெரும்பூதூர் கற்பூர மிராசிதரர் ஸ்ரீ உ. வே. பட்டப்பா ஸ்வாமி எழுதி வைத்திருந்த தெலுங்கு கையெழுத்து ப்ரதியிலிருந்து இந்த ச்லோகங்களை தமிழக அரசு ஓரியண்டல் ஏட்டு ப்ரதி வாசகசாலையில் பண்டிதராயுள்ள வித்வான் ஸ்ரீ உ. வே. T. A. வேங்கடாசாரியர் ஸ்வாமி தேவநாகரிலிபியில் எழுதித் தந்து அந்த வாசகசாலையில் உள்ள ஓலை ஸ்ரீ கோசத்திலிருந்து ஒவ்வொரு ச்லோக அவதாரிகையையும் வாசித்துக்காட்டினார். அவையும் இந்த க்ரந்தத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. ஓலைச்சுவடியைப் பயன்படுத்த அநுமதித்த நூலகத்தலைவருக்கும், மேற்சொன்ன வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமிக்கும் அடியேனது உளங்கனிந்த நன்றி ஸ்ரீமான்கள் பட்டப்பா ஸ்வாமிக்கும் அவர் ஸஹோதரர் பாஷ்யமய்யங்கார் ஸ்வாமிக்கும் அடியேனுடைய நன்றி உரித் தாகும். ஆழ்வான் ஸாதித்த வாதங்களின் கருத்து சுருக்கமாகத்தமிழில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாக்யானத்தையும் விரிவான தமிழுரையையும் அச்சிட வேண்டியது அவசியமாயினும் தற்சமயம் இயலவில்லை. ஆழ்வானும் எம்பெருமானாரும் தலைக்கட்டித்தரவேணும்.

தாஸன், V. V. ராமாநுஜன்
ஆசிரியர், யதிராஜ பாதுகா

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ கூரநாதாய நம:

श्रीः

॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

॥ श्री कूरनाथायनमः ॥

ஸ்ரீ கூரேச விஜயம்

श्री कूरेशविजयः

தனியன்கள்

ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் தீபக்யாதிகுணார்ணவம் |
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம் ॥

श्रीशैलेशदयापात्रं धीभक्त्यादि गुणार्णवम् ।
यतीन्द्रप्रवणं वन्दे रम्यजामातरं मुनिम् ॥

ஸ்ரீபராசரபட்டார்ய: ஸ்ரீரங்கேச புரோஹித:
ஸ்ரீவத்ஸாங்கஸுதஸ்ரீமாந் ச்ரேயஸே மேஸ்து பூயஸே ॥

श्रीपराशरभट्टार्यः श्रीरङ्गेशपुरोहितः ।
श्रीवत्साङ्कसुतश्रीमान् श्रेयसे मेस्तु भूयसे ॥

ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நமிச்ரேப்ய: நம உக்திமதீமஹே |
யதுக்தயஸ் த்ரயீகண்டே யாந்தி மங்கள ஸூத்ரதாம் ॥

श्रीवत्सचिह्नमिश्रेभ्यः नम उक्तिमधीमहे ।
यदुक्तयस्त्रयीकण्ठेयान्ति मङ्गलसूत्रताम् ॥

அர்வாஞ்சோ யத்பதஸரஸிஜத்வந்த்வமாச்ரித்ய பூர்வே
மூர்த்நா யஸ்யாந்வயமுபகதா தேசிகா முக்திமாபு: |
ஸோऽயம் ராமாநுஜமுநிரபி ஸ்வீயமுக்திம் கரஸ்தாம்
யத்ஸம்பந்தாதநுமத கதம் வர்ண்யதே கூரநாத: ||

अर्वाञ्चो यत्पदसरसिजद्वन्द्वमाश्रित्य पूर्वे
मूर्ध्ना यस्यान्वयमुपगता देशिका मुक्तिमापुः ।
सोऽयं रामानुजमुनिरपि स्वीयमुक्तिं करस्थां
यत्सम्बन्धादमनुत कथं वर्ण्यते कूरनाथः ॥

பரோபந்யஸ்த பூர்வபக்ஷ ச்லோகா:

காயத்ரீ போதிதத்வாத் தசரததநயஸ்தாபிராதிதத்வாத்
சௌரே: கைலாஸயாத்ராவ்ரதமுதிததயாபீஷ்டஸந்தாநதாநாத் |
நேத்ரேண ஸ்வேந ஸாகம் தசசதகமலை: விஷ்ணுநா பூஜிதத்வாத்
தஸ்மை சக்ரப்ரதாநாதபி ச பசுபதி: ஸர்வதேவ ப்ரக்ருஷ்ட: || 1

परोपन्यस्तपूर्वपक्ष श्लोका :

गायत्री[1]बोधितत्वात् [2]दशरथतनयस्य पिताराधितत्वात्
शौरेः कैलासयात्राव्रतमुदिततयाऽभीष्टसन्तानदानात् ।
नेत्रेण स्वेन साकं दशशतकमलैः विष्णुना पूजितत्वात्
तस्मै चक्र प्रदानादपि च पशुपतिः सर्वदेवप्रकृष्टः ॥ ॥ 1 ॥

கந்தர்பத்வம்ஸகத்வாத் கரலகபலநாத் காலகர்வாபஹத்வாத்
தைத்யாவாஸ பூமித்ரிபுரவிதலநாத் தக்ஷயாகே ஜயித்வாத் |
பார்த்தஸ்ய ஸ்வாஸ்த்ரதாநாத் நரஹரிவிஜயாத் மாதவே ஸ்த்ரீசரீரே
சாஸ்து: ஸம்பாதகத்வாதபி ச பசுபதி: ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட: || 2

[1] गायत्र्या इति पाठान्तरः । [2] नमकमुखै राघवाराधितत्वात् इति, नमकमुखैराघवस्थापितत्वात् इति च पाठाः ।

कन्दर्पध्वंसकत्वात् गरलकबलनात् कालगर्वापहत्वात्
दैतेयावासभूमित्रिपुरविदलनात् दक्षयागे जयित्वात् ।
पार्थस्य स्वास्त्रदानात् नरहरिविजयात् माधवे स्त्रीशरीरे
शास्तुः सम्पादकत्वादपि च पशुपतिः सर्वदेवप्रकृष्टः ॥ ॥ 2 ॥

பூமௌ லோகைரநேகை: ஸததவிரசிதாராதநத்வாதமீஷாம்
அஷ்டைச்வர்யப்ரதத்வாத்தசவிதவபுஷா கேசவேநார்ச்சிதத்வாத் |
ஹம்ஸக்ரோடாங்கதாரி த்ருஹிணமுரஹராத்ருஷ்டசீர் -
ஷாங்க்ரிகத்வாத்
ஜந்மத்வம்ஸாத்யபாவாதபி ச பசுபதி: ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட: ॥ 3

भूमौ लोकैरनेकैः सततविरचिताराधनत्वादमीषां
अष्टैश्वर्यप्रदत्वात्[4] दशविधवपुषा केशवेनार्चितत्वात् ।
हंसक्रोडाङ्गधारि द्रुहिणमुरहरादृष्टशीर्षाङ्घ्रिकत्वात्
जन्मध्वंसाद्यभावादपि च पशुपतिः सर्वदेवप्रकृष्टः ॥ 3 ॥

வாரணஸ்யாம் ச பாராசரிநியம பூஜஸ்தம்பநாத் ப்ராக்புராணாம் |
வித்வம்ஸே கேசவேநாச்ரிதவ்ருஷவபுஷா தாரிதக்ஷ்மாதலத்வாத் |
அஸ்தோகப்ரஹ்மசீர்ஷாஸ்த்யநிசக்ருதகலாலங்க்ரியா பூஷிதத்வாத்
தாநாச்ச ஞாநமுக்த்யோரபி ச பசுபதி: ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட: ॥ 4

वाराणस्यां च पाराशरिनियमभुजस्तम्भनात् प्राक् पुराणां
विध्वंसे केशवेनाश्रितवृषवपुषा धारितक्ष्मातलत्वात् ।
अस्तोकब्रह्मशीर्षास्थ्यनिशकृतगलालङ्क्रिया भूषितत्वात्
दानाच्च ज्ञानमुक्त्योरपि च पशुपतिः सर्वदेवप्रकृष्टः ॥ ॥ 4 ॥

---

[3] आवासभूत [4] प्रदानात्

வைசிஷ்ட்யே யோநிபீடாயித நரகரிபுச்லிஷ்டபாவேந சம்போ:
ஸ்வஸ்யைகார்த்தப்ரதீகாயிதஹரவபுஷாऽऽலிங்கிதத்வேந யத்வா |
அப்ராதாந்யாத் விசிஷ்டாத்வய ஸமதிகமே தாநவாநாமராதே:
சம்போ: ப்ராதாந்யயோகாதபி ச பசுபதி: ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட: ||

वैशिष्ट्ये योनिपीठायितनरकरिपुश्लिष्टभावेन शंभोः
स्वस्यैकार्थप्रतीकायितहरवपुषाऽऽलिङ्गितत्वेन यद्वा !
अप्राधान्यात् विशिष्टाद्वयसमधिगमे दानवानामरातेः
शंभोः[5] प्राधान्ययोगादपि च पशुपतिः सर्वदेवप्रकृष्टः ॥ ॥ 5 ॥

இதி பூர்வ: பக்ஷ: | அத ஸித்தாந்த: ||

इति पूर्वः पक्षः[6] ।
अथ सिद्धान्तः ।

पञ्चविंशति कक्ष्याभिः उपन्यस्ते परेमते ।
सार्धयाशतदूषण्या सिद्धान्तं वक्ति कूरराट् ॥

गायत्र्या भोधितत्वादित्यत्र एकादशभिः हेतुभिः समाधत्ते गायत्री पूर्वकृत्येदि द्वाभ्यां श्लोकाभ्याम् —

காயத்ரீபூர்வக்ருத்யாசமநவிதிபுரஸ்காரஸங்கல்பகார்யே
கோவிந்தாக்யாப்ரயோகாத் ஹரிரிதி கதநாத் ச்ருத்யதீத்யாதி
காலே |
பர்க்கசப்தஸ்ய ஸௌர்யாத்மகஹரிமஹஸோ வாசகத்வாத் புரஸ்தாத்
ஓங்காராக்யேயபாவாத் அவநிஜகுணாத் சுத்தஸத்
வாச்ரயத்வாத் || 1

---

[5] स्थाणोः । [6] श्लोक सङ्ग्रहः ।

गायत्री पूर्वकृत्याचमनविधिपुरस्कारसङ्कल्पकार्ये
गोविन्दाख्या[7]प्रयोगात् हरिरितिकथनात् श्रुत्यधीत्यादिकाले ।
भर्गश्शब्दस्य सूर्यात्मकहरिमहसो वाचकत्वात् पुरस्तात्
ओङ्काराङ्क्येयभावात् अवननिजगुणात् शुद्धसत्त्वाश्रयत्वात् ॥ ॥ 1 ॥

ப்ரக்யாதாசேஷதேவப்ரணமநவிஷயத்வாத் தபோயஜ்ஞகர்ம—
ஸ்தோமந்யூநாதிகத்வ ப்ரசமபடிமவத்திவ்ய நாமஸ்ம்ருதத்வாத்
ப்ரஹ்மண்யத்வாத் கிரீசாஹுதிவிதிஷு ஜலஸ்பர்சநாத்விஷ்ணுபாதா—
ம்போஜாதாம்போதரத்வாதபி ச ந பசுபதிர்விஷ்ணு
ரேவ ப்ரக்ருஷ்ட: ॥ 2

प्रख्याताशेषदेवप्रणमनविषयत्वात् तपोयज्ञकर्म-
स्तोमन्यूनाधिकत्वप्रशमपटिमवद्दिव्यनामस्मृतत्वात्[8] ।
ब्रह्मण्यत्वात् गिरीशहुतिविधिषु जलस्पर्शनात् विष्णुपादा[9] -
म्भोजाताम्भोधरत्वादपि च न पशुपतिर्विष्णुरेव प्रकृष्टः ॥ ॥ 2 ॥

एवं तर्हि विष्णुरहस्यमूर्तिं दशरततनयस्य स्वपिताराधितत्वात् इत्यत्र बहुपुराणेतिहास वृद्धवैभवस्यास्य कथं न प्रकृष्टत्वं इत्याशंक्य रुद्राराधनादिसंर्वं वरदानकृतमिति समाधत्ते त्रयोदशाभिः दूषणैः वाल्मीकिरिति द्वाभ्यां श्लोकाभ्याम्-

வால்மீக்யப்ரோதிதத்வாத் கிரிசநுதிகிராம் தாமஸத்வாச்ச காச்யாம்
ராமாக்யாமந்த்ரஜாபாதபி ச ஹநுமத: புச்சரோமேச்வரத்வாத் ।
ஸேதுந்ராஜ்ய யத்வா பரிஜநஹிதயா ஸ்தாபநாதப்திதீரே
ரதோஹத்யாமதோஷாத் கிரிசநிஜக்ருத ப்ரஹ்மஹத்யாநிராஸாத் ॥

---

[7] गोविन्दाख्य । [8] स्मृतित्वात् [9] पादात् जातांभोधारितत्वात्

वाल्मीक्यप्रोदितत्वात् गिरिशनुतिगिरां तामसत्वाच्च काश्यां
समाख्या मन्त्रजापादपि च हनुमतः पुच्छरोमेश्वरत्वात् ।
सेतुत्राणाय यद्वा परिजनविधया स्थापनादब्धितीरे
रक्षोहत्यामदोषात्[10] गिरिशनिजकृतब्रह्महत्यानिरासात् ॥ ॥ 3 ॥

கண்டூர்* நாங்கூர் ப்ரயாகாதிக நகர மஹாபாபநாசாதிதேசாதிஷு
ஈசாநேந ஹத்யாநிவஹநிஹதயே ஸ்தாபிதாராதிதத்வாத் |
கௌரீசேஷ்வாஸபங்காதத ரகுபதிஸந்தர்சிதாத் வைச்வரூப்யாத்
காச்யா: க்ருஷ்ணேந தாநாதபி ந பசுபதிர்விஷ்ணுரேவ
ப்ரக்ருஷ்ட: ॥ 4

कण्डूर् नाङ्गूर् प्रयागादिकनगरमहापापनाशादिदेशादिषु
ईशानेन[11] हत्यानिवहविहतये स्थापिताराधितत्वात् ।
गौरीशेष्वासभङ्गादथ रघुपतिसन्दर्शितात्[12] वैश्वरूप्यात्
काश्याः कृष्णेन दानादपि[13] न पशुपतिर्विष्णुरेव प्रकृष्टः । ॥ 4 ॥

தேநைவ ந்யாயரீத்யா ஸபரிகரஹரே: ப்ரார்த்யபாவாபிதாநாத
பாஹுல்யாதேவமாத்யைரநக ரகுபதேரேவ
ஸம்ஸேவ்யதோக்தே: |
மா ஹிம்ஸீ: முஞ்ச தந்வேத்யபி நமககிரா கோரரூபஸ்ய சம்போ:
மந்யோஸ்துல்யோக்திஸித்தே: அபி ந பசுபதி: விஷ்ணுரேவ
ப்ரக்ருஷ்ட: ॥ 5

तेनैव न्यायरीत्या सपरिकरहरेः प्रार्थ्यभावाभिधानात्
बाहुल्यादेवमाद्यैरनघरघुपतेरेव संसेव्यतोक्तेः ।
मा हिंसीः मुञ्च धन्वेत्यपि नमकगिरा घोररूपस्य शंभोः
मन्योस्तुल्योक्ति[14]सिद्धेः अपि न पशुपतिः विष्णुरेवप्रकृष्टः ॥ ॥ 5 ॥

---

[10] रक्षोहत्याद्यदोषात् [11] देशेष्वादीशानेन [12] गौरीशप्रार्थमानात् अनघरघुपसन्दर्शनात् [13] दाहादपि [14] स्तुत्योति, *திருக்கண்டியூர் அரன்சாபந்தீர்த்த பிரான்

கண்டாகர்ணநாசாத் ஸுமஹதி ஹரிவம்சே விரிஞ்சிஸ்மராரி
ஸ்கந்தாநாம் சௌரிவம்சே க்ரமஜநிகதநாத் கேசவஸ்தோத்ர
மத்யே |
தஜ்ஜாதஸ்வாபிதாநாத் ததநு புரபிதா தத்பதாம்போஜபாம்ஸோ:
மௌலௌ ஸந்தாரிதத்வாத் ஸுதவரபஜநாயோக்யபாவாச்ச
பௌத்ராத் ॥ 6

अथ शौरेः कैलासयात्राप्रमुदिततया अभीष्टसन्तानदानात् इति यदुक्तं तत् अष्टभिः प्रतिक्षिपति-घण्टाकर्णविनाशात् इति द्वाभ्याम् ।

घण्टाकर्णविनाशात् सुमहति हरिवंशे विरिञ्चिस्मरारि-
स्कन्दानां शौरिवंशे क्रमजनिकथनात् केशवस्तोत्रमध्ये ।
तज्जातस्वाभिधानात् तदनु पुरभिदा तत्पदाम्भोजपांसोः
मौलौ सन्धारितत्वात् सुतवरभजनायोग्यभावाच्च पौत्रात् ॥ 6

வாராஹாத்யுக்தரீத்யா ஸ்வகலிதவரநிர்வாஹஹேதோ: ததைவா-
நுஷ்டாநாத் வ்ருத்ததேவார்ச்சநவிதிஷு மநுஷ்யாவதாரேஷ்வ-
தோஷாத் |
தாத்ருக்பாதாப்ஜதூலீபரணஜுஷி ஹரே மூலபூதே முகுந்த-
ஸ்யாத்யாதிக்யாதநாதேரபி ந பசுபதி: விஷ்ணுரேவ
ப்ரக்ருஷ்ட: ॥ 7

वाराहाद्युक्तरीत्या स्वकलितवरनिर्वाहहेतोः तथैवा-
नुष्ठानात् वृद्धदेवार्चनविधिषु मनुष्यावतारेष्वदोषात् ।
तादृक्पादाब्जधूली भरणजुषि हरे मूलभूते मुकुन्द-
स्यात्याधिक्यादनादेरपि न पशुपतिर्विष्णुरेव प्रकृष्टः ॥ 7

अत्र (प्रथमश्लोके) दशरथतनयस्थापिताराधितत्वात् इत्यत्र नमकमुखे राघवाराधितत्वात् इति पाठे तु :-4अ

विद्यारण्योज्झितत्वात् नमकचमकयोः वेदभाष्ये तदर्थ-
व्याख्याने दक्षयागे हरचकितसुरादीरितैः तत्स्तुतित्वात् ।

பூர்வம் சக்ரஸ்ய ஸத்வாத் ஹரிபஜநக்ருதா ஹேமபுஷ்பை: ஸஹஸ்ரை:
ஶூலார்த்தம் ஶூலிநைகப்ரஸவஸமநிஜச்சிந்நநாஸார்ச்சிதத்வாத் ।
சக்ராத் ஶூலாயுதாப்தேரபி மயகரதோ ऽகஸ்த்யஸத்ஸம்ஹிதோக்த்யா
சக்ரத்ராஸாத் த்ருதத்வாத் அபி ந பஶுபதி: விஷ்ணுரேவ
ப்ரக்ருஷ்ட: ॥ 8

नेत्रेण स्वेन साकं दशशतकमलैः विष्णुना पूजितात्वात् तस्मै चक्रप्रदानादिति, परमतस्वकलितवराहपूर्वखण्डोक्तप्रसिद्ध्या कथमेतत्प्रकृष्टत्वमिति आशङ्क्य पूर्वोक्तैः दत्तोत्तरत्वेपि तस्मै चक्रप्रदानादेस्त्वप्रतिपादक श्रुतिस्मृतिपुराणेतिहासप्रकोपो दुर्वार इति प्रतिबन्द्या पञ्चभिः समाधत्ते-पूर्वमिति ।

पूर्वं चक्रस्य सत्त्वात् हरिभजनकृता[1] हेमपुष्पैःसहस्रैः
शूलार्थं शूलिनैकप्रसवसमनिजच्छिन्ननासार्चितत्वात् ।
चक्रात् शूलायुधाप्तेरपि मयकरतोऽगस्त्यसत्संहितोक्त्या
चक्रत्रासात् द्रुतत्वात् अपि न पशुपतिः विष्णुरेव प्रकृष्टः ॥ 8

புஷ்பேஷ்வாஸப்ரணீதாதபி ச புரபித: பௌருஷார்தாவஶேஷாத்
கீர்த்தி ஶ்ரீகாமகாமாதுரஹர விகலத்பாரதௌகப்ரவாஹாத் ।
தம்பத்யோரர்த்ததாஸாயிதப்ருகுவிஹிதாத் லிங்கவிச்சேதநாச்ச
அநங்கப்பரத்வஸ்தபாவாதபி ந பஶுபதி: விஷ்ணுரேவ
ப்ரகருஷ்ட: ॥ 9

---

[1] कृतौ

विष्णावाम्नायवाचामपि सकलगिरां मुख्यवृत्तेश्च यद्वा
शम्भोर्नामाप्रयोगात् क्वचिदपि चमके विष्णुशब्दप्रयोगात् । 4 अ

अथ यथोक्तं कन्दर्पध्वंसकत्वादि तत् पुष्पेषवासेत्यादिश्लोकैः चतुर्भिः प्रक्षिपति - पुष्पेषवासेति ।

पुष्पेषवासप्रणीतादपि च पुरभिदः पौरुषार्थविशेषात्
कीर्तिश्रीकामकामातुरहरविगलत्पारदौघप्रवाहात् ।
दम्पत्योरात्मदासायितभृगुविहितात् लिङ्गविच्छेदनाच्च
अनङ्गप्रध्वस्तभावादपि[1] न पशुपतिर्विष्णुरेव प्रकृष्टः ॥ 9

ஸ்தோத்ரப்ரீதாதி சுப்ராக்ருதிதநுஜபிதுச்சிஷ்ட ஹாலாஹலாணு
ஸ்வீகாரச்யாம பாவாத் கிரிசகலபுவ : கேசவேனைவ பூர்வம் |
அஸ்தோகக்ஷ்வேலபுக்தே: அகிலநிஜவபு:க்ருஷ்ணதாஸூசிதத்வாத்
தார்க்ஷ்யத்யானோப்யுக்தாதபி ந பசுபதி : விஷ்ணுரேவ
ப்ரக்ருஷ்ட : || 10

अथ गरलकबलनादिति यदभाणि तदपि विशेषानभिज्ञफणितमिति मेराकरोति-पञ्चभिः स्तोत्रेत्यादिना ।

स्तोत्रप्रीतातिशुभ्राकृतिदनुजभिदुच्छिष्टहालाहलाणु-
स्वीकारश्यामभावात् गिरिशगलभुवः केशवेनैव पूर्वम् ।
अस्तोकक्ष्वेलभुक्तेः अखिलनिजवपुःकृष्णतासूचितत्वात्
तार्क्ष्यध्यानोपयुक्तादपि[2] न पशुपतिर्विष्णुरेव प्रकृष्टः ॥ 10

ரலஸ்யாநச்வரத்வாத் அத ஜகதி யமஸ்யாதுநாபி ஸ்திதத்வாத்
ஆரண்யாத்யாநுவாகே ஹரவதகதாத் அஷ்டமாத்யாநுவாகே |
ரலாத் ஸ்வராட் ஸஹாயாத் ப்ருதகபி நிதநக்யாபநாத தன்யமூர்த்ந :
ஸத்ரேடச்ஷிப்யாம் ச ஸந்தேரபி ந பசுபதி : விஷ்ணு ரவ
ப்ரகருஷ்ட : || 11

---

[1] प्रध्वंसभावात् [2] ध्यानावरोधादपि

अथ दैवानांप्रियेण कालगर्वापहत्वादिति यदुक्तं तत् पञ्चभिः निराचष्टे-कालस्येति ।

कालस्यानश्वरत्वात् अथ जगति यमस्याधुनापि स्थितत्वात्
आरण्याद्यानुवाके हरवधकथनात् अष्टमाद्यानुवाके ।
कालात् स्वारात्सहायात् पृथगपि निधनख्यापनात्[1] तस्य मूर्ध्नः
सत्रेऽश्विभ्यां च सन्धेरपि न पशुपतिर्विष्णुरेव प्रकृष्टः ॥ 11

கீர்வாணஸ்தோம தத்தஸ்வபசுபதிவராத் ஸித்தாத்ருக்க்ரஸார்தம்
கோருபத்வாச்ச விஷ்ணோ : சிவகலிதஜடாஹோமதோ பௌத்த வேஷாத் |
தைத்யாரேர் முக்யஹேதூபவதிஷுகலநாத் விஷ்ணுஸத்பஞ்ஜரஸ்ய
ப்ராகீசேநாச்ரிதத்வாத் அபி ந பசுபதி: விஷ்ணுரேவ ப்ரக்ருஷ்ட: ॥

अथ दैतेयावासभूतत्रिपुरविदलनात् इति पशुपतिप्रकर्षं गीर्वाणेत्यादिना षड्भिः दूषणैः अन्यथयति गीर्वाणेत्यादि ।

गीर्वाणस्तोमदत्तस्वपशुपतिवरात् सिद्धतादृग्रसार्थं[2]
गोरूपत्वाच्च विष्णोः शिवकलितजटाहोमतो बौद्धवेषात् ।
दैत्यारेर्मुख्यहेतूभवदिषुकलनात् विष्णुसत्पञ्जरस्य
प्रागीशेनाश्रितत्वात् अपि न पशुपतिः विष्णुरेव प्रकृष्टः । 12

தஸ்மிந் யஜ்ஞே முகுந்தாகம பரிபவயோ : ஸ்ரீசுகப்ரோதிதத்வாத்
அந்யத்ரோக்தோத்தரத்வாதபி ஹரபரசோ : கண்டநாத் தத்ப்ரணாமாத் |
தாத்ரே ஸாக்ஷாத் ப்ரஸாதாத் அநுதநுஜபித : க்ருஷ்ணதோ விஷ்ணுமூர்த்தே !
கைலாஸேசஸ்ய பங்காதபி ந பசுபதி : விஷ்ணுரேவ ப்ரக்ருஷ்ட : ॥ 13

---

1. निधनख्यापनात् 2. तादृग्रसार्थं

अथ दक्षयागे जयित्वादिति तत् सप्तभिः कष्टशानिरासाय सात्विक-श्रीभागवतकथातत्वं उपन्यस्यति-तस्मिन्निति

तस्मिन् यज्ञे मुकुन्दागमपरिभवयोः श्रीशुकाप्रोदितत्वात् ।
अन्यत्रोक्तोत्तरत्वादपि हरपरशोः खण्डनात् तत्प्रणामात् ।
धात्रे साक्षात् प्रसादात् अनुदनुजभिदः कृष्णतो विष्णुमूर्तेः
कैलासेशस्य भङ्गादपि न पशुपतिर्विष्णुरेव प्रकृष्टः ॥ 13

அச்வத்தாமாவதாரேச்வரபரிபவநாத் ஸர்வசக்த்யாச்ரயத்வாத்
சௌரே:பாதாரவிந்தார்ப்பிதகுஸுமசயாலோகநாதீசமௌலௌ
காமாரே: கௌரவார்த்தாத் சரணவிரசநாத் ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹேந பூர்வம்
தஸ்யாஸ்த்ரஸ்ய க்ரஸித்வாதபி ந பசுபதி: ஸர்வதேவ
ப்ரக்ருஷ்ட: ॥ 14

श्रीविष्णुमूर्तिभेदस्य स्वस्वदानतः अनुत्कृष्टे कथंकारं निवारयति पञ्चभिः—अश्वत्थामेति

अश्वत्थामावतारेश्वरपरिभवनात् सर्वशक्त्याश्रयत्वात्
शौरेः पादारविन्दार्पितकुसुमचयालोकना[1]दीशमौलौ ।
कामारेः गौरवार्थात् चरण विरचनात् श्रीनृसिंहेन पूर्वं
तस्यास्त्रस्य ग्रसित्वादपि[3] न पशुपतिः सर्वदेवप्रकृष्टः ॥ 14

ப்ரக்யாதாம்நாய பாஷ்யாதிஷு ஹரிமிதி வாக்யஸ்ய விஷ்ணுப்ரகர்ஷ-
வ்யாக்யாநாத் ப்ரஹ்மருத்ராதிக ஸுரஹரஜ்ஞேந்த்ரஜ்ஞாத
தாநிருக்தௌ ।
ஆக்நேயே தத்ர பாத்மே சரபபரிபவாத் காருடே நாரஸிம்ஹே
கௌர்மே மாத்ஸ்யே புராணே பஹுமுககதிதாத் பார்வதீ ப்ரார்த்தி
தத்வாத் ॥ 15

---

[1] समालोकनात् [2] गौरवाध्वाचरण

अथ नरहरिविजयात् इत्युक्तं अनर्थं मन्वानः तदुत्कृष्टतां अष्टभिः निराचष्टे-प्रख्यातेति पद्ययुगेन

प्रख्याताम्नायभाष्यादिषु हरिमितिवाक्यस्य विष्णुप्रकर्ष-
व्याख्यानात् ब्रह्मरुद्रादिकसुरहरणोदीरणात् तन्निरुक्तौ ।
आग्नेये तत्र पाद्मे शरभपरिभवात् गारुडे नारसिंहे
कौर्मे मात्स्ये पुराणे बहुमुखकथितात् पार्वतीप्रार्थितत्वात् ॥ 15

சௌரேரந்யத்ர பாத்மே த்ரிபுரஹரசிரோநூபுரத்வாபிதாநாத்
வைகுண்டேநாகதேநாத ச நரஹரிணாऽநேக ஹேமாஸுராணாம் |
த்வம்ஸாத் காலாகுதைத்யப்ரமதநகதநாத் ஸ்வேச்சயா சக்ரபாணே:
பூய: ஸ்வஸ்தாநயாநாதபி ந பசுபதி: விஷ்ணுரேவ
ப்ரக்ருஷ்ட: || 16

शौरेरन्यत्र पाद्मे त्रिपुरहरशिरोनूपुरत्वाभिधानात्
वैकुण्ठेनागतेनाथ[4] च नरहरिणाऽनेकहेमासुराणाम् ।
ध्वंसात् कालाखुदैत्यप्रमथनकथनात् स्वेच्छया चक्रपाणेः
भूयः स्वस्थानयानादपि न पशुपतिर्विष्णुरेव प्रकृष्टः ॥ 16

பாஹ்யே ஸ்த்ரீவேஷவத்வே நடவதவிஜஹந்மேஹநத்வாதநாதே:
பும்ஸோ யோநேரபாவாத் ஹரகிரிஸுதயோ: சிந்நலிங்கத்
வஸித்தே: |
கௌரீருபாவலோகஸ்கலிதவிதிபவத்வாலகில்யப்ரதாவத்
சாஸ்து ச்சைசாநரேத ஸ்ஸ்ருதிஸஹித பதாங்குஷ்டதேசோத்ப
வத்வாத் || 17

---

[3] अस्त्रस्याशितत्वात्   [4] वैकुण्ठादागते

माधवे स्त्रीशरीरे शास्तुः संपादकत्वादपि च पशुपतिः इत्यादि शङ्कां निराकरोति-बाह्य इति द्वाभ्याम्-

बाह्ये स्त्रीवेषवत्वे नटवद्विजहन्मेहनत्वादनादेः
पुंसो योनेरभावात् हरगिरिसुतयोः छिन्नलिङ्गत्वसिद्धेः ।
गौरीरूपावलोकस्खलितविधिभवद्वालखिल्यप्रथावत्
शास्तुश्चैशानरेतस्स्रुतिसहितपदाङ्गुष्ठदेशोद्भवत्वात् ॥ 17

துர்வார்தசம்ஸிவக்த்ரோபமிதவிரசிதாச்லேஷகாமார்யபாநே
சாஸ்துர்ஜந்மோபபத்தேரபி கில சதஸாஹஸ்ர ஸத்ஸம்ஹிதாயாம் ।
பூதேசப்ரார்த்திதாஜப்ரஹித ஸுமஹிதாகாரமாயாக்ருதஸ்த்ரீ
வ்ருத்தாந்தஸ்யாபிதாநாதபி ந பசுபதிர் விஷ்ணுரேவ
ப்ரக்ருஷ்ட: ॥ 18

दुर्वातशंसिवक्त्रोपमितविरचिताश्लेषकामार्यपाने
शास्तुर्जन्मोपपत्तेरपि किल शतसाहस्रसत्संहितायाम् ।
भूतेशप्रार्थिताजप्रहितसुमहिताकारमायाकृतस्त्री-
वृत्तान्तस्याभिधानादपि न पशुपतिर्विष्णुरेव प्रकृष्टः ॥ 18

காசீகேதாரதில்லீகடகபதரிகாத்வாரகாமுக்யதேசேஷு
ஆக்யா சிஹ்நாதிகத்வாததிக ஜநபதேஷ்வச்யுதஸ்ய ப்ரஸித்தே: ।
பாஹுல்யாதேவ சைலேஷ்வபடுகரணப்ருத்க்ஷுத்ரகாபாலிகாநாம்
லங்கேசாத்யேஷு யத்வா ऽऽதுங்கநரகுலே ச்ரேயஸாமஸ்
திரத்வாத் ॥ 19

ततश्च देवादिरक्षणं लीलाकृतं सुधाविभागसमयदारुकापन्नवनितावेषद्वयं अन्यथा वदन्तः पशुपतिपारम्यवादिनः हस्तप्राप्तं च मुनिशापव्याजच्छिन्नलिङ्गमेकमेवेति. यत्तूकं भूमौ लोकैरनेकैः सततविरचितार-

धनत्वात् अमीषां अष्टैश्वर्यप्रदत्वादिति तत् विष्णा वेत्राविसंवादविदित-मिति दशभिस्समाधत्ते काशीतिद्वाभ्यां

काशी केदारडिल्लीकटकबदरिकाद्वारकामुख्यदेशेषु
आख्याचिह्नाधिकत्वादधिक[1]जनपदेष्वच्युतस्य प्रसिद्धेः ।
बाहुल्यादेव शैलेष्व[2]पदुकरणभृत्क्षुद्रकापालिकानां
लङ्कशाद्येषु यद्वाऽऽधुनिकन[3]रकुले श्रेयसामस्थिरात्वात् ॥ 19

சம்போ : சர்மாஸ்திபாஜ : புநரிஹ ச பரத்ராத்மஸாரூப்யதாநாத்
பக்தாநாம் பூமிலக்ஷ்மீபதிவிநதிக்ருதாம் ஸ்வஸ்வரூப ப்ரதத்வாத்
நாநாலோகப்ரஸித்த த்ருவதசவதந ப்ராத்ருஸம்பத்ஸ்திரத்வாத்
நாவிஷ்ணோ: பூபதித்வாதபி ந பசுபதி : விஷ்ணுரேவ
ப்ரக்ருஷ்ட : 20

शम्भोः चर्मास्थिभाजः पुनरिह च परत्रात्मसारूप्यदानात्
भक्तानां भूमिलक्ष्मीपतिविनतिकृतां स्वस्वरूपप्रदत्वात् ।
नानालोकप्रसिद्धध्रुवदशवदनभ्रातृसंपत्स्थिरत्वात्
नाविष्णोर्भूपतित्वात् अपि न पशुपतिः विष्णुरेव प्रकृष्टः ॥ 20

கூர்மாதீநாமநந்தாவதாரசயஜுஷாம் யோநிஜந்மோஜ்ஜிதாநாம்
ஸத்வாத் அத்யாபி சாவிர்பவநிகதாநாத் யோநிஜாநாம் ந சாபாத் ।
தத்ஸத்த்வாதேவ சம்போ : ப்ருகுமுநிசபநவ்யர்த்தபாவாச்ச யத்வா
நாநாரூபாவதாரஸ்திதிஷு விவிததத்தந் நிமித்தோபலம்பாத் ॥ 21

अथ दशविधवपुषा केशवेन अर्चितत्वात् इति पञ्चदशदूषणं दशदूषण्या प्रत्यादिशति द्वाभ्यां-कूर्मेत्यादि

---

[1] त्वादितर [2] शैवेष्वप [3] धनिक

कूर्मादीनामनन्तावतरच[1]यजुषां योनिजन्मोज्झितानां
सत्त्वात् अद्यापि चाविर्भवननिगदनात् योनिजानां न शापात् ।
तत्सत्त्वादेव शंभोः भृगुमुनिशापनव्यर्थभावाच्च यद्वा
नानारूपावतारस्थितिषु विविधतत्तन्निमित्तोप[2]लम्भात् ॥ 21

விஷ்ணோர் நாநாவதாரஸ்திதிகதகபுராணேஷு காமாரிபூஜா
க்ருத்யஸ்யாநுக்தபாவாத் ததிதரகதிதஸ்யாஸ்ய தத்தோத்தரத்
வாத் ।
நாநாதேசப்ரதீதக்ஷிதிபதி நிஜநாமப்ரதிஷ்டோபபத்தே:
மத்ஸ்யேசாதி ப்ரஸித்தேரபி ந பசுபதி: விஷ்ணுரேவ
ப்ரக்ருஷ்ட: ॥ 22

विष्णोर्नानावतारस्थितिकथकपुराणेषु कामारिपूजा-
कृत्यस्यानुक्तभावात् तदितरकथितस्यास्य दत्तोत्तरत्वात् ।
नानादेश[3]प्रतीतक्षितिपतिनिजनामप्रतिष्ठोपपत्तेः
मत्स्येशादिप्रसिद्धेरपि न पशुपतिर्विष्णुरेव प्रकृष्टः ॥ 22

ஸ்ரீகூர்மாஹீந்த்ரதம்ஷ்ட்ர்யாக்ருதிதர பகவத்தாரித க்ஷ்மாதலாதே
தேசஸ்தேசாங்க்ரியத்ருஷ்டேரநுசிதகதநாத் கேதகீவிக்ஷிதஸ்ய ।
தந்மூர்த்நஸ்தஸ்ய பித்ரா ஸரஸிருஹபுவா தர்சநாஸம்பவோக்தே:
அத்யந்தம் ஹாஸ்யபாவாதபி ந பசுபதி: விஷ்ணுரேவ
ப்ரக்ருஷ்ட: । 23

अथ हंस क्रोडाङ्गधारिद्रुहिणमुरहराद्दष्ट शीर्षाङ्घ्रिकत्वादिति षोडश-
सङ्ख्याकदूषणं पञ्चभिः प्रतिक्षिपति-श्रीकूर्मेत्यादि

---

[1]वतरणजुषां, वतरजनुजुषां [2] त्तावल [3] देशेऽप्रतीतक्षितिपति-
क्षनिजा

श्रीकूर्माहीन्द्रदंष्ट्र्याकृतिधरभगवद्धारितक्ष्मातलाधो-
देशस्थेशाङ्घ्र्यदृष्टेरनुचितकथनात् केतकीवीक्षितस्य ।
तन्मूर्ध्नस्तस्य पित्रा सरसिरुहभुवा दर्शनासंभवोक्तेः
अत्यन्तं हास्यभावादपि न पशुपतिर्विष्णुरेव प्रकृष्टः ॥ 23

துர்வாஸோத்ரௌணிவாதாத்மபவமய சுகைகாதசாபிக்யருத்ரா
தீநாம் வேதே புராணேஷ்வபி நிகதநதோ யோநிஜாயோநிஜாநாம் ।
நேசாநேத்யாதிவாக்யை : நிதநகதநதோ௨ப்யாதி ருத்ரஸ்ய தேஷாம்
சௌரே: ஸர்வாதிகத்வாதபி ந பசுபதி : விஷ்ணுரேவ
ப்ரக்ருஷ்ட : ॥ 24

जन्मध्वंसाद्यभावादपि च इत्युक्तमपि प्रमाणयति पञ्चभिः-दुर्वासेति-

दुर्वासोद्रौणिवातात्मभवमयशुकैकादशाभिख्यरुद्रा-
दीनां वेदे पुराणेष्वपि निगदनतो योनिजायोनिजानाम् ।
नेशानेत्यादिवाक्यैः निगमकथनतोऽप्यादिरुद्रस्य तेषां
शौरेः सर्वाधिकत्वादपि न पशुपतिः विष्णुरेव प्रकृष्टः ॥ 24

பாத்மே லைங்கே புராணே யஜுஷி ச நிகமே பாரதே ஸ்ரீசுகோக்தௌ
காசீச ப்ரஹ்மமுக்யை : ரகுவரபாதத்வப்ரகர்ஷாபிதாநாத் ।
தேஷாம் ஜிஹ்வாநிரோதோ௨ப்யஸதி முநிபுஜஸ்தம்பநாயோக்யபாவாத்
ஸ்ரீசக்யாதித்வஜத்வாதபி ந பசுபதி: விஷ்ணுரேவ
ப்ரக்ருஷ்ட: ॥ 25

अथ वाराणस्याञ्च पाराशरिनियमभुजस्थम्भनादित्युक्तं स्कान्दकाशी
खण्डयोः चोद्यं चतुर्भिः खण्डयति- पाद्मेति

पाद्मे लैङ्गे पुराणे यजुषि च निगमे भारते श्रीशुकोक्तौ
काशीशब्रह्ममुख्यैः रघुवरपरतत्व[1]प्रकर्षाभिधानात् ।
तेषां जिह्वानिरोधेऽप्यसति मुनिभुजस्तम्भनायोग्य भावात्[2]
श्रीशख्यातिध्वजत्वादपि न पशुपतिः विष्णुरेव प्रकृष्टः ॥ 25

பூம்யாத்யம்சாச்ரிதத்வாத் ஸ்வரதமுகஸமித்ஸாதநாநாம் ச தேஷாம்
விஷ்ணோர்நைஸர்கிகத்வாத் க்ஷிதிபரணவிதே: வாஹநத்வாத்ய
யோகாத் |
ஸாக்ஷாத் ஸ்வாங்கே ஸுமித்ராதநுபவவஹநாத் நீலகண்டாவதார
ப்ரக்யாதே: வாதஸூனோரபி ந பசுபதி: விஷ்ணுரேவ
ப்ரக்ருஷ்ட: ॥ 26

अथ प्राक्पुराणां त्रयाणां विध्वंसे केशवेन आश्रितवृषवपुषा धारितक्ष्माकरत्वात् इत्युक्तं उन्मूलयति चतुर्भिः-भूम्येति

भूम्याद्यं[3]शाश्रितत्वात् स्वरथमुखसमित्साधनानां च तेषां
विष्णोर्नैसर्गिकत्वात् क्षितिभरणविधेः वाहनत्वाद्ययोगात् ।
साक्षात् स्वाङ्गे सुमित्रातनुभववहनात् नीलकण्ठावतार-
प्रख्यातेः वातसूनोरपि न पशुपतिः विष्णुरेव प्रकृष्टः ॥ 26

அப்ரஹ்மண்யாகுசித்வாத் அநவரதமபி ப்ரஹ்மசீர்ஷாஸ்தியோகாத்
ஸ்ப்ரஷ்டும் ஸ்வஸ்ய ப்ரயாதும் ந ஸமுசிததயா நித்யதா ஹேய
பாவாத் |
தக்ஷாதிப்ரஹ்மஹத்யாமயவிபுலகபாலாவ்ருதக்ரீவபாவாத்
தத்பூஷா நித்யயோகாதபி ந பசுபதி: விஷ்ணுரேவ
ப்ரக்ருஷ்ட: ॥ 27

---

[1] परतत्वे [2] योगतोस्य [3] अंशाश्रित

अथ अस्तोकब्रह्मशीर्षाग्निशगलकृतालङ्क्रिया भूषितत्वात् इति प्रकर्षं निष्कर्षयति अष्टभिः-अब्रह्मण्येति

अब्रह्मण्याशुचित्वात् अनवरतमपि ब्रह्मशीर्षास्थियोगात्
स्प्रष्टुं स्वस्य प्रयातुं न समुचिततया नित्यदा हेयभावात् ।
दक्षादि ब्रह्महत्यामयविपुलकपाल.वृतग्रीवभावात्
तद्भूषानित्ययोगादपि न पशुपतिः विष्णुरेव प्रकृष्टः ॥ 27

சம்போ : ஞானப்ரதத்வே‌ऽபி ச சுக்லவபுஷா தாமஸத்வஸ்வபாவத்
சுத்த ஞானாப்ரதானாத் ரகுவரமநுதாநேऽபி காசீச்வரஸ்ய |
ஸ்வாஹந்தாகர்ப்பிதத்வாத் ஸ்வபதகதிவிலம்பேந ஸத்யோ முமுக்ஷோ:
அப்ரார்த்யத்வாத் ரவீந்துபமித நிஜபதஸ்தானதானாதி
காராத் : ॥ 28

दानाच्च ज्ञानमुक्त्योः अपि च पशुपतिः सर्वदेवप्रकृष्टः इत्याशङ्कां अष्टभिर्युक्तिभिः निराचष्टे-द्वाभ्यां शंभोरित्यादि

शंभोः ज्ञानप्रदत्वेऽपि च शुक्रवपुषा तामसत्वस्वभावात्
शुद्धज्ञानाप्रदानात् रघुवरमनुदानेऽपि काशीश्वरस्य ।
स्वाहन्तागर्भितत्वात् स्वपदगतिविलंबेन सद्यो मुमुक्षोः
अप्रार्थ्यत्वात् रवीन्दूपमितकृतनिजस्थानदानाधिकारात् ॥ 28

மோக்ஷாபேக்ஷாங்விதானாமபி ச யதிபதே : திவ்யநாராயணுக்யா
ஸம்பத்தேரேவ லோகே ஸ்திரபரமபத ப்ராபகத்வப்ரஸித்தே: |
ஸ்வாகர்த்ருத்வேந முக்தே: கிரிசநிகதிதாத் கேசவஸ்யைவ ருடாத்
ஸாக்ஷாத் மோக்ஷப்ரதத்வாதபி ந பசுபதி : விஷ்ணுரேவ
ப்ரக்ருஷ்ட : ॥ 29

मोक्षापेक्षान्वितानामपि च यतिपतेः दिव्यनारायणाख्या-
सम्पत्तेरेव[1] लोके स्थिरपरमपदप्रापकत्वप्रसिद्धेः ।
स्वाकर्तृत्वेन मुक्तेः गिरिशनिगदितात् केशवस्यैव रूढात्
साक्षात् मोक्षप्रदत्वादपि न पशुपतिः विष्णुरेव प्रकृष्टः ॥ 29

ப்ராலேயாத்ரீந்த்ர கந்யாவயவவிலஸநாத் யோநிபீடஸ்ய பும்ஸ:
தாத்ரூப்யாயோக்யபாவாதபி ச ப்ருதகவஸ்தாநயோக்யத்வஸித்தே: |
நித்யம் வைசிஷ்ட்யரூபாத்வய மதவசநாயுக்தபாவாத் விசிஷ்டா-
த்வைதஸ்ய ஸ்வாங்கலிங்காவிரதயுததயா சக்ரிணோ யுக்த்ய -
யுக்தே: ॥ 30

अथ. वैशिष्टये योनिपीठायित नरकरिपुश्लिष्ट XXX प्रकृष्टः॥ 5 इति
अन्तिमश्लोकशङ्का । सैव द्विसतारकयति-प्रालेयेत्यादि-पद्यद्वयप्रकाशे न-

प्रालेयाद्रीन्द्रकन्यावयवविलसनात् योनिपीठस्य पुंसः
ताद्रूप्यायोग्यभावादपि च पृथगवस्थानयोग्यत्वसिद्धे[2]ः ।
नित्यं वैशिष्ट्यरूपाद्वयमतवचनायुक्तभावात् विशिष्टा-
द्वैतस्य स्वाङ्गलिङ्गाविरतयुततया चक्रिणो युक्त्ययुक्ते : ॥ 30

யத்வா ஸ்வாங்கார்த்ததாநாத் ஹிமகிரிதுஹிது: கேசவஸ்யாவிசேஷ-
ஸ்வாங்கார்த்தஸ்ய ப்ரதாநாத் மநஸிஜவிமதஸ்யாசரீரத்வ-
ஸித்தே: |
வைசிஷ்ட்யஸ்யாப்ரஸங்காத் பவத உபயத: சித்விவர்த்தாபவர்க்கா-
யுக்தத்வாதேவ சக்தேரபி ந பசுபதி: விஷ்ணுரேவ ப்ரக்ருஷ்ட: ॥ 31

यद्वा स्वाङ्गार्धदानात् हिमगिरिदुहितुः केशवस्याविशेष-
स्वाङ्गार्धस्य प्रदानात् मनसिजविमतस्याशरीरत्वसिद्धेः ।
वैशिष्ट्यस्याप्रसङ्गात्[3] भवत उभयतः चिद्विवर्तापवर्गा-
युक्तत्वादेव शक्तेरपि न पशुपतिः विष्णुरेव प्रकृष्टः ॥ 31

---

[1] संपत्यापव [2] योग्यप्रसिद्धेः [3] मुक्तेस्यादप्रसङ्गात्

கூரேந்த்ரேணேதி ஸார்தை: ஸதஸி சதவிதை: தூஷணை: ஸப்தராத்ரம்
வாதக்ஷிப்தா விபக்ஷா: ப்ரதிவசநஜடா: விஸ்மயாத் மௌநமாபு:
தத்த்ருஷ்ட்வா ஜைத்ரகோஷம் வ்யதநுத ஸமஹாபூர்ணநாமார்யவர்ய:
ச்ருத்வாசைதத் ததாநீம் ஸமஜநி விமநா: சோலபூப: ஸமந்த்ரீ ॥ 32

कूरेन्द्रेणेति सार्धैः सदसि[1] शतविधैः दूषणैः सप्तरात्रं
वाद[2]क्षिप्ता विपक्षाः प्रतिवचनजडाः विस्मयात् मौनमापुः ।
तद्दृष्ट्वा जैत्रघोषं व्यतनुत स महापूर्णनामार्यवर्यः
श्रुत्वा चैतत् तदानीं समजनि विमनाः चोलभूपः समन्त्री[3] ॥ 32

கூரேச விஜயம் ஸம்பூர்ணம்

॥ श्रीकूरेशविजयस्संपूर्णः ॥

ஸ்ரீமந்மஹாபூதபுரே ஸ்ரீமத்கேசவயஜ்வந: ।
காந்திமத்யாம் ப்ரஸூதாய யதிராஜாய மங்களம் ॥

श्रीमन्महाभूतपुरे श्रीमत्केशवयज्वनः ।
कान्तिमत्यां प्रसूताय यतिराजाय मङ्गलम् ॥

லோகாசார்யாய குரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்ய ஸூநவே ।
ஸம்ஸாரபோகிஸந்தஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம: ॥

लोकाचार्याय गुरवे कृष्णपादस्यसूनवे ।
संसारभोगिसन्दष्टजीवजीवातवे नमः ॥

ஸ்ரீமதே ரம்யஜாமாத்ரு முநீந்த்ராய மஹாத்மநே ।
ஸ்ரீரங்கவாஸிநே பூயாத் நித்யஸ்ரீர் நித்யமங்களம் ॥

श्रीमते रम्यजामातृमुनीन्द्राय महात्मने ।
श्रीरङ्गवासिने भूयात् नित्यश्रीर्नित्यमङ्गलम् ॥

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்
கூரத்தாழ்வான் திருவடிகளே சரணம்
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

---

[1] सदसि च विविधैः [2] वादे लुप्ताः [3] सभृत्यः

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீகூரேச விஜயம்

ஸ்ரீகூரேச விஜயத்தில் ஆழ்வான் உபன்யஸித்த விஷயங்களை இங்கு ஸாரமாக ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீகாஞ்சீ மஹாவித்வான் ஸ்ரீ உ. வே. ப்ர. ப. அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி பதிப்பித்து வெளியிடும் ஸ்ரீராமாநுஜன் பத்ரிகை 292-ல் வெளிவந்ததிது. ஸ்ரீ P. B. A. ஸ்வாமிக்கு அடியேனுடைய நன்றி உரித்தாகும்.

—ஆசிரியர்

முன்னுரை : ச்ரிய: பதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் ஸ்ரீவைகுண்ட நிகேதனனாய், *பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதுஞ் சோராமே ஆள்கின்ற எம்பெருமான்* என்கிறபடியே உபயவிபூதி நாதனான ஸர்வேச்வரன், ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி என்றும், வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய: என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வவேதப்ரதிபாத்யனாய், தேவதாஸார்வபௌமனாயெழுந்தருளியிருக்கிறபடியை ஸ்ரீபராங்குச பரகால யதிவராதிகளான நமதாழ்வாராசார்யர்கள் அமுதிலுமாற்றவினிய திவ்யஸூக்திகளாலே ராஜபாட்டையாக்கித் தாங்களநுபவித்தும் பிறர்க்கு உபதேசித்தும் போந்த நல்லடிக்காலத்திலே,

யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய க்லாநிர்ப்பவதி பாரத! அப்யுத்தாநமதர்மஸ்ய என்று கீதாசார்யனருளிச் செய்த கட்டளையிலே தர்மக்லானி பிறக்கும் வழியிலே இந்த பரதேவதா பாரம்யத்தில் சில பாக்யஹீநர்களுக்கு விப்ரதிபத்தி உண்டாகி, "சிவாத்பரதரம் நாஸ்தி" என்றெழுத்திட்டு, அதற்குப்பல வைதிகோத்தமர்களின் இசைவைப் பெறவேண்டி,

*செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனாருடைய கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்ய துரந்தரராக எழுந்தருளியிருந்து உபய வேதாந்த ப்ரவர்த்தநப்ரவீணராக விளங்கிக்கொண்டிருந்த நம் ஸ்வாமி எம்பெருமானார் ஸந்நிதியிலே ஸந்தேசம் வரவிட்டவளவிலே, *மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழான் வஞ்சமுக்குறும்பாம் குழியைக்கடக்கும் நம் கூரத்தாழ்வான்*, பெரிய நம்பிகளுடனே மிக்கபெருஞ்சபை நடுவேயெழுந்தருளி, "சிவாத்பரதரம் நாஸ்தி" என்றதற்கு "த்ரோணமஸ்தி தத:பரம்" என்று கூசாதே கையெழுத்திட்டது மன்றியே, பரதேவதா பாரம்யத்தை பஹுமுகமாக உபன்யஸித்தருளி ஸ்ரீமந் நாராயணனே பராத்பரன் என்னுமிடத்தை

உபபாதித்தருளின படியை கூரேச விஜயம் என்னும் ப்ரபந்தமுகத்தாலே நம்முன்னோர்கள் மூதலித்தருளினார்கள். அதில் கண்ட ஸித்தாந்தஸ்தாபன க்ரமங்கள் எங்ஙனே? என்னில்—

பகவந்நாமத்தின் பராதான்யமும் பெருமையும் : ஸ்நாநாசமந ஸங்கல்பாதிகளில் கோவிந்தாதி திருநாமங்களே எல்லா வைதிகர்களாலும் சொல்லப்படுகையாலும், வேதமோதுகையில் ஹரிபதத்தையே (ஹரி:ஓம் என்று) தொடங்குவதாலும், பர்க்கோ தேவஸ்ய தீமஹி என்று காயத்ரியில் ஸவித்ருமண்டல மத்யவர்த்தியான நாராயணனுடைய திவ்யதேஜஸ்ஸே சிந்திக்கப்படுகையாலும், ப்ரணவார்த்தம் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஆகையாலும், பரமஸத்வஸமாச்ரயனான இப்பெருமானுக்கே ரக்ஷணக்ரியை அஸாதாரணமாகையாலும், இவரே ஸர்வாதிகர். "ஸர்வதேவ நமஸ்கார; கேசவம் ப்ரதிகச்சதி" என்கையாலும், "ப்ராயச்சித்தாந்யசேஷாணி" என்று தொடங்கி "க்ருஷ்ணாநுஸ்மரணம்பரம்" என்கையாலும் ஸகல வைதிக கர்மங்களுக்கும் ஸாத்குண்யப்ரதனானவிவனே பரதேவதை. ருத்ராஹுதியில் 'அப உபஸ்ப்ருச்ய' என்று அசுத்தி பரிஹாரார்த்தமாக அபாமுபஸ்பர்சநம் விதிக்கையாலும், அந்த ருத்ரன் தானும், *குறைகொண்டு நான்முகன் குண்டிகை நீர் பெய்து கறைகொண்ட கண்டத்தான் சென்னிமேலேறக் கழுவினான்* என்கிறபடியே ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தை வஹித்துப் புனிதனானகையாலும் ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதேவதை.

ராமேசவர விஷயம் : சக்ரவர்த்தித்திருமகனார் சிவபூஜை செய்தார் என்னுமிடம ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்லப்படாமையால் பொய்யாமித்தனை. தாமஸபுராணங்களில் சொல்லிற்று அநாதரணீயம். காசியில் ருத்ரன் ஸ்ரீராமநாமத்தைத் தாரகமந்த்ரமாகக் கொண்டு ஜபித்து உய்ந்தது ப்ரஸித்தம். ராமேச்வரமென்பதை திருவடியான ஹநுமானுடைய ரோமேச்வரமென்பர்கள், அன்றியே ஸேதுரக்ஷார்த்தமாகத் தனது சேவகர்களில் ஒருவனான ருத்ரனை நிறுத்தி நியமித்தருளினானென்னவும் குறைவில்லை. ப்ரஹ்மஹத்யாசாபத்தை போக்கி உஜ்ஜீவிப்பித்தருளினவனே பராத்பரன். *பிண்டியார் மண்டையேந்திப் பிறர்மனை திரிதந்துண்ணுமுண்டியான் சாபந்தீர்த்தவொருவனே தைவமாகவுரியவன்.

வேதத்தில் நமகசமகங்கள் சிவபரமென்கை அஸம்பத்தம். அக்நிபரமன்றோ பாஷ்யம் செய்தார்கள். "ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி" என்றும், "வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவவேத்ய:" என்று

முள்ள ப்ரமாணகதிக்குச் சேராத வார்த்தைகள் கடலோசையோ டொக்கும்

கண்ணன் கைலாஸயாத்ரை சென்ற விஷயம் : கைலாஸயாத்ரையில் கண்ணனுக்கு சிவன் வரமளித்தானென்கை ஒரு நடநமாத்ரம். இதை ஆழ்வார், *கள்வா எம்மையும் ஏழுலகும் இந்திரன் வானவர் புள்ளூர்தி கழல் பணிந்தேத்துவரே* என்கிறபாசுரத்தில் அநுஸந்தித் தருளினர். "க இதி ப்ரஹ்மணோ நாம ஈசோஹம் ஸர்வதேஹிநாம், ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத் கேசவநாமவாந்" என்று கேசவநாமமளித்த சிவனே இதில் ஸாக்ஷி.

வராஹபுராணத்தில், "மர்த்யோ பூத்வா பவாநேவம் மாமாராதய கேசவ: மாம் பஜஸ்வ ச தேவேச! வரம் மத்தோ க்ருஹாண ச யேநாஹம் ஸர்வபூதாநாம் பூஜ்யாத் பூஜ்யதரோபவம்" "தேவ கார்யாவதாரேஷு மநுஷ்யத்வமுபேயிவான், த்வாமேவாராதயிஷ்யாமி மம த்வம் வரதோ பவ." என்கிற வரப்ரார்த்தனையையும் வரப்ரதானத்தையும் மெய்ப்பிக்க வேண்டிக் கண்ணன் சிவனை வணங்கிற்று. அவதாரத்தில் மநுஷ்யபாவனையின் மெய்ப்பாட்டுக்குச் சேர தேவதாபித்ருகுருப்ரப்ருதிகளான மனிசர்களையும் வணங்குவதில் வருவதொரு ஹாநியில்லையிறே. சிவனுடைய அபராவதாரமான அச்வத்தாமாவின் அபாண்டவாஸ்த்ரத்தினால் மாண்ட பரீக்ஷித்தைத் தன் திருவடிஸ்பர்சத்தினால் பிழைப்பூட்டிய பெருமானே பெருமானாவான்.

திருவாழியாழ்வான் நித்யம்—ஒரு தேவதையருளால் பெற்றதன்று: ஆயிரம் கமலங்களைக் கொண்டு சிவனையர்ச்சித்து பகவான் திருவாழியாழ்வானைப் பெற்றதாகச் சொல்லுமது தனனும் கல்பனை. சக்ரம் நித்யமானதென்னுமிடம் ருக் யஜுஸ் ஸாம வேதங்களில் விசதம். பாஞ்ச ஜந்யத்தின் உத்பத்திபோல் சக்ரத்தின் உத்பத்தியும் அவதார விஷயம். சூலாயுதம் பெறுவதற்காக சிவன் ஆயிரம் செண்பக மலர்களைக் கொண்டு ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஆராதித்தனனென்றும் அதில் குறையுற்ற புஷ்பத்திற்காகத் தன் மூக்கையறிந்து ஸமர்ப்பித்து நிறைத்தனனென்றும் பகவச்சாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லி வைத்தது. சக்ரத்தில் நின்றும் சூலமுண்டாயிற்றென்றது அகஸ்த்ய ஸம்ஹிதை. சூலத்தை யமன் செய்தானென்றும் சொல்லி வைத்தது. சிவபுரியான காசி சக்ரப் படையினால் எரிந்தொழிந்தது.

த்ரிபுரமெறித்தது : சிவன் த்ரிபுரதஹநம் செய்தானென்பதும் பகவச்சக்தி விசேஷ ப்ரயுக்தமென்ன வேதத்திலும் மஹாபாரதத்

திலும் வ்யக்தம். வேதத்திலே, "தேஷாமஸுராணாம் திஸ்ர புர ஆஸந் - ருத்ரோ வை க்ரூர: ஸோஸ்யத்விதி" என்ற விடத்திலே "விஷ்ணும் தேஜநம்" என்று ஓதிற்று. மஹாபாரதத்திலே "விஷ்ணு ராத்மா பகவதோ பவஸ்யாமித தேஜஸ: தஸ்மாத் தநுர்ஜ்யாஸம் ஸ்பர்சம் ஸ விஷேஹே மஹேச்வர:" என்று ஸுஸ்பஷ்டமாகச்சொல்லி வைத்தது. தைத்ரீயாரண்யகத்திலே "தஸ்யேந்த்ரோ வம்ரிரூபேண தநுர்ஜ்யாமசிநத் ஸ்வஸ்யம்....சிர உத்பிபேஷ" என்று சிவன் தலை யறுப்புண்டான் என்றது.

புருஷோததமன நாராயணன! புருஷோத்தமனென்றும் புராண புருஷோத்தமன் என்றும் ப்ரஸித்தனான ஸ்ரீமந் நாராயணன் மோஹிநீ வேஷம் பூண்டது நாடகங்களில் பெண் வேடமணியும் க்ரமத்திலே சேரும். கீதாசாரியன் "திவ்யம்ததாமி தே சக்ஷு: பச்ய மே யோகமைச்வரம்" என்று அர்ஜுனனுக்கு திவ்யசக்ஷுஸ் ஸைக் கொடுத்துக் காண்பித்தருளின விச்வரூபத்திலே பல க்ஷுத்ர க்ரிமி கீடங்களோபாதி சிவனும் ஒரு வ்யக்தியாக நின்றொழிந்தமை விவரிக்க வேண்டுவதில்லை. சிவனை உபாஸிப்பவர்களே உலகில் அதிக மாகக் காணப்படுகிறார்களென்பதும், வெள்ளி தங்கம் முதலியவை மிகவும் வருந்தியும் காணவரிதாயிருக்க மண்ணும் கல்லும் எங்கும் நிரம்பியுள்ளன என்னுபோலேயாமத்தனை

வயாஸர் திருவாககு! வேதவயாஸர், "உத்தருதய புஜமுசயதே" என்று கைதூக்கிச் சொன்னது, "வேதாத சாஸ்தரம பரம நாஸ்தி, ந தைவம் கேசவாத் பரம்" என்றிறே. வேதங்களில் பல இடங்களிலே, ருத்ரன் "அஹமேவ பசுநாமதிபதிரஸ்மி" என்றாப்போலே ஓரிடத் திலும் விஷ்ணு ஒருவர் பக்கவிலும் வரம் வேண்டினதாக ஓதிற் றில்லை. மாறாக, "அக்நிரவமோதேவாநாம விஷ்ணு பரம: என்று விஷ்ணுவின் பாரம்யத்தை (ஒப்பற்ற மேன்மையை) முக்தகண்ட மாகவும் சொல்லிற்று.

"கேநோபயேந லகுநா விஷ்ணோர்நாமஸஹஸ்ரகம் பட்யதே" என்று கேட்ட பார்வதிக்கு, "ஸ்ரீராமராம ராமேதி ரமே ராமே மநோரமே, ஸஹஸ்ரநாமததுல்யம் ராமநாம வராநநே" என்று நிர்லஜ்ஜமாக பரமார்த்தமுணர்த்திய ருத்ரன் பக்கலிலே பாரம்ய சங்கைக்கு அவகாசலேசமுமில்லை.

காரணத்வம பேசும் சருதிகள : கிம்பஹுநா? ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹமோ நேசாந: நேமேதயவாபருதிவீ என்று

உபநிஷத்தில் ஸந்தேஹவிபர்யயங்களுக்கு இடமின்றியே சொல்லி வைத்தது. அவற்றின் ஸாராம்சங்களைத் திரட்டி "காணிலு முருப் பொலார் சேவிக்கினாத கீர்த்தியார், பேணிலும் வாம்தர மிடுக் கிலாத தேவர்" என்றும், "திருவில்லாத் தேவரைத் தேரேன்மின் தேவு" என்றும், "முண்டனீறன் மக்கள் வெப்புமோடியங்கியோ டிடக்கண்டு நாணி வாணனுக்கிரங்கினான் எம்மாயனே" என்றும், "சிலையினாலிலங்கை சென்ற தேவனே தேவனாவான்" என்றும் நம் ஆழ்வார்கள் அபரதருஷ்யமாக அறுதியிட்டருளினார்கள்.

இவ்வரிய பெரிய அர்த்த விசேஷங்களையெல்லாம் நம் ஸ்வாமி எம்பெருமானாருடைய திருவடி நிழலிலேயிருந்து கேட்டருளின நம் கூரத்தாழ்வான் தாழாதே சார்ங்கமுதைத்த சரமழை போலவும் கடல்வாய்ச் சென்று மேகங்கவிழ்ந்திறங்கிக் கதுவாய்ப்பட நீர் முகந்தேறி யெங்கும் குடவாய்ப்பட நின்று மழை பொழிந்தாலொப் பவும் ராஜஸபையிலே உபந்யஸித்தருளி தர்சனோத்தாரகராக எழுந் தருளியிருந்தபடி.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

கூரத்தாழ்வான் திருவடிகளே சரணம்.

மத்தः பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி

மத்த. பரதரம் நாந்யத கிஞ்சிதஸ்தி தநஞ்ஜய' என்று கீதோப நிஷத்தில் (7-7) கண்ணன் திருவாக்கு. "எனக்கு மேலான தத்வம் ஒன்றுமே கிடையாது அர்ஜுந!" என்று எம்பெருமான் தானே சொல்லிக்கொண்டான். கச்சி தேவப்பெருமானும் எம்பெருமானாருக் குத் தெளிவு பிறப்பிக்க "அஹமேவ பரம்ததவம" என்று திருக்கச்சி நம்பியிடம் திருவாய் மலர்ந்தருளினை ஸகலலோகங்களுககும் ஆதி காரணனும் முழுமுதற்கடவுளுமான நாரயணனே க்ருஷ்ணனுக வந்து பிறந்தவன் என்பதைப்பற்றி விவாதமே கிடையாது. "யோபரஹ மாணம விதாதி பூாவம யோவைவேதாமசச யரஹிணோதி தஸமை, தம ஹ தேவம ஆத்மபுததிபரகாசம முமுக்ஷுாவை சரணமஹம பரமதயே" என்று கடோப நிஷத்திலும் சிவேதாச்வதாரத்திலும் வேதபுருஷன் "சதுர்முகனைப் படைத்து அவனுக்கு வேதங்களைக் காட்டித்தந்த ஆதிபரம் பொருளான தேவனை முமுக்ஷுவான நான் சரணம் பற்று கிறேன்" என்று அநுஷ்டித்துக்காட்டினன். கீதோபநிஷதாசாரியன் "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ"—உன்பேற்றுக்கு அடியாகஎன் ஒருவனையே

பதிப்பாசிரியர்

Dr. V. V. ராமாநுஜன்

புகலாகப் பற்று என்று விதிக்கையால் இவனே பரமபொருள் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். "மாதவன் பேர் சொல்லுவதே ஓததின சுருக்கு" என்கிறபடியே ஸ்ரீமந்நாரயணனே ச்ருதிப்ரமாண ஸித்த மான பரதெய்வம், "உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்" என்று நம்மாழ்வாரும் அருளிச செய்தார்.

"சிவாத்பரதரம் நாஸ்தி" என்று குலோத்துங்கசோழன் ஒரு ஓலையில் எழுதி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஒப்பமிட்டுக் கொடுக்கும்படி நிர்ப்பந்தித்து எழுத்துவாங்கியதாக வரலாறு கூறும். நான்முகனைப படைத்தவன் நாரயணன். நான்முகனும் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைப படைத்தான். இப்படி படைககப்பட்டு "தெய்வம்" என்று நிறுத்தப் பட்டவன் பரதெயவமாக முடியாது. அரசன் கையில் உள்ள ஓலையில் மட்டுமே அவன் பரதெய்வமாக இருக்க முடியும். ஓலை மாய்ந்துவிட்டால்-கரையான் தின்றுலோ தீப்பட்டாலோ, அதிலெழு தப்பட்ட பரத்வமும் மாய்ந்துவிடுமன்றோ?

பிரமனைப்படைத்து அவன்மூலம் இவனையும் படைத்து இவர்களுக்கிடையே இவர்களுடன் ஸாம்யம் தோற்ற விஷ்ணு என்றொரு அவதாரம் எடுத்தான் பரமன் இதையே பகவானின் முதல் அவதாரம் என்பர். தான் படைத்தவருடன் ஸமமாக நின்றதால் இவன் தாழ்ந்தவனாக மாட்டான். இவன் கூடநிற்பவருக்குப் பெருமைதரும். ப்ரஹ்மம் — என்ற சொல், தானே பெரிதாய், பிறரையும் பெரிதாக்கவல்லது எதுவோ, அதைக் குறிக்கும். 'கங்குலும் பகலும்' என்ற திருவாய்மொழியில் (7 2-10) ஆழ்வார், "முவுலகாளியே! என்னும்; கடிகமழ் கொன்றைச் சடையனே! என்னும்; நான் முகக்கடவுளே! என்னும்; வடிவுடைவானோர் தலைவனே! என்னும்; வண்திருவரங்கனே! என்னும்" என்று நாயகியாய்த் தாம் பேசுவதைத் தாய்ப்பேச்சால் வெளியிடுகிறார். இறுதித் திருவாய்மொழி (10-10-1)யிலும் 'முனியே! நான்முகனே! முக்கண்ணப்பா' என்று மும்மூர்த்தி ஸாம்யம் பேசுவதுபோலப் பாசுரமிடுகிறார். முன் (7-2-10) பாசுரத்துக்கு எம்பெருமானார் நிர்வாஹம் ஈட்டில் காட்டப்பட்டுள்ளது காண்க: "இந்திரனுக்கு அந்தராத்மாவாய் இருந்து அவனுடைய அதிகாரத்தைச் செலுத்துமவனே! ருத்ரனுக்கு ஆத்மவாய் அவனுடைய பதத்தை நடத்துமவனே! சதுர்முகனுக்கு அந்தர்யாமியாய் ச்ருஷ்டிவ்யாபாரத்தை நடத்துமவனே! நித்யஸூரிகள் தலைவனே! என்னை ஆளவந்த ஸ்ரீ ரங்கநாதனே!" என்று ஸ்ரீரங்கநாதனே எல்லாருமாக உள்ளதைப்பேசுவதாக பொருள் காட்டப்பட்டுள்ளது. சேதன நலனை எப்போதும் மனனம் பண்ணும் முனியான பரமபுருஷனே நான்முகனுக்கும் முக்கண்ணப்பனுக்கும் உயிராக உளன். "நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய், சீரார்சுடர்கள் இரண்டாய்ச் சிவனாய் அயனாய்!" (திருவாய்-6-9 1) என்று பேசுகையில் பஞ்சபூதங்களான நீர், நிலம், தீ, கால் (காற்று), வானம் இவைகளுடன் ஸூர்யசந்த்ரகளான இருசுடர்கள், சிவன் அயன் எல்லாவற்றையும் (சேதன அசேதன வாசியில்லாமல்) எம்பெருமானுடன் ஒக்கப்பேசியிருப்பதைக் காண்க. எல்லாம் அவன் விபூதி என்றபடி. ச்ருதியும், "ஸப்ரஹ்மா, ஸசிவஸ் ஸேந்த்ர: ஸோக்ஷர: பரமஸ்வராட்" என்று ஓதிற்று, ஆழ்வாரும், "அவனே அவனும் அவனும் அவனும் அவனே மற்றெல்லாமும் (திருவாய் 9-3-2)" என்று இதை மொழிபெயர்த்தார். "ஒத்தாரும் மிக்காரும் இலையாய மாமாயா! ஒத்தாய் எப்பொருட்கும் உயிராய்" (2-3-2) என்கிறபடி தனக்கு ஒத்தவரும் உயர்ந்தவரும் யாருமில்லாத எம்பெருமான், எல்லாப்பொருள்களுக்கும் உயிராய் அவைகளின் ஸத்தையை (உள்ளமையை)

நோக்கியிரா நின்றுன். வேதங்களிலோ, தமிழமறையான திருவாய் மொழியிலோ மும்மூர்த்தி ஸாம்யம் சொல்லுவதாகச் சொல்லவே முடியாது. சொல்வது மிகவும் தவறு—மஹாபாபமும் கூட.

மிகத்தொன்மையானவை என்று போற்றப்படும் பழந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களில் வேதக்கருத்துக்கு முரண்பாடில்லாமல் நாராயணனே பரம்பொருளாகப் பேசப்பட்டுள்ளான். பின்னர் தோன்றிய சைவநூலான பெரியபுராணமும்

அஙகண முலலேயின் தெயவமெனறு அருநதமிழுரைககும
செஙகணமால

என்று செங்கண்மாலைப் பழந்தமிழக்கடவுளாகப் போற்றுகிறது.

மா அயோயே மாஅயோயே
மறுபிறபபறுககும மாசில சேவடி என்றும்,
வேதததுமறை நீ பூதததுமுதல நீ
வெஞ்சுடரொளியு நீ திஙகளுளளி நீ என்றும்,
பிறவாய பிறபபிலே பிறபபிததோரிலேயே என்றும்,

பழந்தமிழ் நூலான பரிபாடல் மாயோனை திருமாலைப் பரம் பொருளாகப் போற்றுகிறது இப்பாசுரங்களுக்கு விளக்கம் தேவை இல்லை.

"தரீணிபதா விசகரமே விஷுணு" என்று வேதம் கொண்டாடிய உலகளந்தசேவடிகளை, "இருநிலஙகடநத திருமருமாபினன்" என்று பெருமபாணாற்றுபபடையும், நீணிலமளநதோன ஆடிய குடமும்" என்று சிலப்பதிகாரமும, "மடியிலாமனனவன எய்தும அடியளநதான தா அயது எலலாம ஒருஙகு" என்று உலகப்பொதுமறை என்று குலாவப்படும திருக்குறளும பேசுவதைக் காணலாம்.

தாமவீழவார மனரேள துயிலின இனிது கொல தாமரைக் கணணுலகு" என்ற குறளில் புண்டரீகாக்ஷனை புருஷோத்தமனே விண்ணாட்டிற்குரியவன்—அவனேயடைவதே பேரின்பம் என்று திருவள்ளுவர் காட்டுகிருர். இப்படி இன்னும் பலபல சான்றுகள் காட்டக்கிடக்கின்றன. பன்னியுரைக்குங்கால் பாரதமாம்.

நம்மாழ்வார் தமது திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தைப் பலபடியாலும முதலித்துள்ளார். ஆழ்வார் திருவாக்கு

நமக்கு ஆப்தவாக்யமானமையாலே அதில் ப்ரீதிவிச்வாஸம் அவசியம் வேணும். உயர்—திண்—அணை—ஒன்று என்ற நான்கு திருவாய்மொழிப் பதிகங்களில் பரதத்வநிர்ணயம் பண்ணப்படுகிறது. "உயர்வற உயர் நலமுடையவன் —அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதி" என்று உத்தம கல்யாணகுணயோகனுகவும், தேவாதிதேவன்—ஸர்வஸ்வாமி என்றும் 'உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்' என்று ஸகலவேதப்ரதிபாத்யன் என்றும் காட்டினர். 'திண்ணன்வீடு' என்னும் பதிகத்தில் கண்ணனுகவும் ராமனுகவும் வந்து பிறந்தவனே பரமபொருள் என்றார் 'அணைவது அரவணை மேல்' என்னும் பதிகத்தில் திருவநந்தாழ்வான் மேல் பரமபதத்தில் துயில்கொள்பவனே மோக்ஷப்ரதன்-பரமாத்மா என்றும் எல்லாப் பொருட்கும் 'வேர் முதலாய்வித்தாய்' என்கிறபடி எவ்வாவிதத்திலும் காரணமாய விளங்குமவன் என்று சொல்லி,

தீர்த்தன் உலகளந்த சேவடிமேல் பூந்தாமம்
சோத்தி அவையே சிவன் முடி மேல் தானகண்டு
பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த பைந்துழாயான் பெருமை
பேர்த்தும் ஒருவரால் பேசக்கிடந்ததே?

என்று கேட்கிறார். பாரதயுத்தத்தில் பாசுபதாஸ்த்ரம் வேண்டிச்சிவனை பார்த்தன் (அர்ஜுனன்) ஆராதிக்கப்புக, அப்பூஜையைத் தன் திருவடிகளிலே பண்ணும்படி கண்ணன் நியமித்தபடியே செய்தான். அன்று கனவிலே சிவன் அவனுக்குக் காட்சி தந்தபோது கண்ணன் காலில் தானிட்ட புஷ்பம் சிவன் முடிமேலிருக்கக் கண்டான், சிவனிடமிருந்து கனவில் அஸ்த்ரமந்த்ரங்களைப் பெற்ற அர்ஜுனன் கண்ணனே பரம்பொருள் என்று தெளிவும் பெற்றான். இன்னுமொரு பாசுரம்:

ஏறனைப் பூவனைப் பூமகள்தன்னை
வேறின்றி விண்தொழத் தன்னுள்வைத்து
மேல்தன்னை மீதிடநிமிர்ந்து மண்கொண்ட
மால்தனில் மிகுமோர் தேவுமுளதே?

திருமாலைமிக்கும் ஓர் தேவன் இல்லை. 'வெள்ளேறன் நான்முகன் இந்திரன் வானவர்புள்ளூர்தி கழல் பணிந்து ஏத்துவரே" என்கிற படியே எல்லாதேவர்களும் வந்துபணியும்படி வேதமயனுன கருடனை வாகனமாகக் கொண்டவன் இவன். இவன் எதிரில்

தான் ரிஷபவாகனன் என்று இறுமாந்திருப்பனும் சிவன்; "ஒரு எருதைத் தேடிக்கொண்டு கைக்கொளாண்டி களைபபோலே இறுமாந் திருக்கும்" என்று ஈட்டில் ஸ்ரீஸூக்தி காண்க [கைக்கொளாண்டி —எருதாண்டி மாட்டுக்காரன்] நான்முகனே தான் பூவன்—பூவில் பிறந்தவனாகையால் (பிறரைப்போல்) பிறவாதவன் என்று இறுமாந் திருக்கும். அந்யபரரான இருவருக்கும், அநந்யபரையான (ஸர்வேச் வரனைத் தவிர்த்து வேறறியாத) பிராட்டிக்கும் ஒக்கத்தன் திருமேனி யில் இடமளிக்கும் பெரியோனை திருமாலை மிக்கும் தேவனும் உளனோ? இல்லை என்பது கருத்து.

தர்மபுத்ரர் ராஜஸூயயாகம் பண்ணியபோது "கண்ணன பரம புருஷன; சிருதிஸித்தமான கண்ணழகுடைய புண்டரீகாக்ஷன். அவனுககே அக்ரபூஜை பண்ணவேணடும்" என்று நெடுமபோது க்ருஷ்ணனுடைய பரதவத்தை பீஷ்மர் உபபாதித்தார் அதே ஸபையில், ஸஹதேவன் தேவதாநத்ரஙகள் பக்கல் சரக்கறுத்து ; கண்ணனே பரமாத்மா; அவனுககே அகரபூஜை பண்ணவேண்டும். இதை இசையாதவன் தலையில் என் காலைவைக்கிறேன்" என்றபோது அவன தலையில் புஷப மழை பொழிநதது. ஞானியான பீஷ்மர் வாக்குக் கிடைக்காத மதிப்பு ஸகதேவ ன வாககுக்கு உணடா னது அத்யவஸாய பலமே காரணத்தால்.

'ஒன்றும் தேவும்' திருவாயமொழியில் அர்ச்சசையில் பரத்வம் பேசப்படுகிறது. ஒனறுநதேவும உலகும உயிரும மறறும யாதுமிலலா அனறு நானமுகன தனனோடு தேவருலகோடு உயிா படைததான—திருக குருகூரதனுள நினற ஆதிபபிரான நிறக மறறைத தெயவம நாடுதிரே!' இது என்ன அறிவீனம் எனகிறார் ஆழவார் *நாடிநீாவணஙகும தெய்வமும், உமமையும முனபடைததான -வீடில சீாபுகழ அதிபிரான்* என்று இதர தேவதைகளையும, அவற்றைத்தொழும உம்மையும் படைத்தவன ஆதிப்பிரானை திருமால் எனறும் காட்டுகிறார். பேச நினற இவனுக்கும பிரமன தனககும பிறாககும நாயகன அவனே-கபால நனமோககததுக் கண்டு கொணமின* என்று நமக்குத் தெளிவு பிறப் பிக்கிறார். இங்கு ஈடு அற்புதமாக விளக்குகிறது—"நீங்கள் ஈச்வரர் களாக சங்கித்தவர்கள் இருவரும் நினற நிலைகண்டதே: ஒருவன (பிரமன்) தலைகெட்டு (தன மகளை ருத்ரனால் தலை அறுப்புண்டு தலையை இழந்து) நின்றான் — பிரமனுக்கு முதலில் 5 தலைகள் இருந்த தாகவும் அதில் ஒன்றை ருத்ரன் கொயததாகவும் அந்த கபாலம் கையிலிருந்து விழாமல் ஒட்டிக்கொண்டதால் 'கபாலி" என்று பிட்சை புகுவானான் என்று வரலாறு) ஒருவன் ஓடு கொண்டு ப்ராயச் சித்தியாய நின்றான் [கையில் நின்றகபாலம விலகவில்லை

வெகுகாலம் சென்றபின் நாரயணனருளால் நீங்கிற்று.] ஓட்டை ஓடத்தோடு ஒழுகலோடமாய் உங்கள் குறை தீரப்பற்றுகிற நீங்கள் உங்களில் பெருங்குறையாளரையோ பற்றுவது? "பாதகியாய் பிக்ஷை புக்குத்திரிந்தான்'' என்று நீங்களே சொல்லிவைத்து, அவனுக்குப் பரத்வத்தைச் சொல்லவோ? ஒருவனுடைய (பிரமனுடைய) ஈச்வரத்வம் அவன் தலையோடே போயிற்று; மற்றவனுடைய (சிவனுடைய) ஈச்வரத்வம் அவன் கையோடே'' என்று.

எம்பெருமானையொழிந்த இதர தேவதைகள் நம்மைப்போன்ற ஜீவகர்களே; பிறப்பிறப்புக்குட்பட்ட கர்மவச்யர்கள்; தமது பூர்வ ஜன்மஸுக்ருதத்தால் நீண்டவாழ்வும் 'தேவதை' என்ற நிலையும் எம்பெருமானருளால் பெற்றவர். ஈடு 1-1-5ல் காட்டப்பட்டபடி, 'ஐயன் பாழியில் ஆனை போர்க்கு உரித்தாமன்றாயிற்று அவ்வோ தேவதா மாத்ரங்களுக்கு பலப்ரதான சக்தியுள்ளது.' ஐயனார் (க்ராம தேவதை) ஆலயத்தில் பெரிதாக நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் மண்யானை குதிரைகள் என்று அரசனுக்கு போர்ப்படையில் உதவுமோ அன்று தான் இந்த தேவதைகள் தாமே ஒருபலனைத்தர வல்லமையுள்ளவையாயிருக்கும்.

"'ஒன்றும் தேவும்'' ப்ரவேசத்தில் [ஈடு 36000] எம்பார் வார்த்தை: "ஸகல வேத சாஸ்த்ரங்களையும் அதிகரித்துவைத்து, ''பரதத்வம் இன்னது'' என்று அறுதியிடமாட்டாதே கண்டவிடமெங்கும் புக்குத்தலை சாய்த்ததுத் தடுமாறித் திரியா நிற்க, எம்பெருமானார் தர்சநஸ்தரில் எத்தனையேனும் கல்வியறிவில்லாத ஸ்த்ரீ ப்ராயரும் தேவதாந்ரங்களை அடுப்பிடுகல் லோபாதியாக நினைத்திருக்கிறது—இவ்வொன்றும் தேவும் இப்பக்ஷத்திலே உண்டாகையிறே'' இங்கு நம்பிள்ளையின் ஸாரமான அருள்மொழி—''ஸம்ஸாரியாயிருக்கைக்கு மூலம் இதரதேவதைகள் பக்கம் ப்ராவண்யமும், பகவத் பரத்வஜ்ஞானமில்லாமையுமாய் இருந்தது. அதற்கு உறுப்பாக பகவத்பரத்வஜ்ஞானத்தை (ஆழ்வார்) உபதேசிக்கிறார்'' என்பதே. இத்திருவாய் மொழியிலநுபவத்தால் நாடடங்கத் திருந்திப் பரம் பொருளான திருமாலுக்கு ஆட்பட்டமைகண்டு மேலே ''பொலிக பொலிக'' என்று பாகவதமங்களாசாஸனப் பாடல்கள் பிறந்துள்ளன.

முன்புகாட்டிய எம்பார் வார்த்தையைச் சிறிது விளக்குவோம். எல்லா சாஸ்த்ரங்களையும் கற்றிருந்தாலும் பரம்பொருள் இன்னது என்று ஒரு முடிவுக்கு வரத்துணியாமல் கண்டகண்ட தெய்வங்களின்

காலங்களில் விழுந்து பலர் ஸம்ஸாரிகளாய் நிற்கிறார்கள். எம்பெருமானார் தர்சனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் சிறிதளவும் சாஸ்த்ர ஞானம் இல்லாதவர்களாயினும் "ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரம்பொருள்' என்று துணிந்து மற்ற தெய்வங்களை அடுப்பிடுகல்லாக (அடுப்பு அமைக்கும் கல்லுக்குச்சமமாக) எண்ணியிருப்பர். இதற்குக்காரணம் பரமகாருணிகரான நம்மாழ்வார் ஒன்றும் தேவும என்ற திருவாய் மொழிப்பதிகம நம்பொருட்டு அருளிச்செய்துள்ளமையே.

நம்மாழ்வாரான மாறனும், மாறனடிபணிந்துய்ந்தவரான நம்மி ராமனுசனும் நமக்குப் பரமாசார்யர்கள். இவர்கள் திருவாக்கே நமக்கு உயர்ந்த ப்ராமணம். ஆசார்யன் திருவாக்குக்கு மேற்பட்ட ப்ரமணம் எதுவுமே வேண்டாம். சாஸ்த்ர ஆராய்ச்சியே தேவை இல்லை. இத்துணிவு ஒவ்வொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கும் ஏற்படவேண்டும். த்ரிபுராதேவியார் என்பவர் அகளங்கப்ரம்மராயன் என்னும் அரசனின் மனைவி. எம்பெருமானாரிடம் பரமவிச்வாஸமுள்ள இந்த ராஜபத்நியை ஒருவர், "ப்ரமாணப்ராப்லயத்தாலேயோ எம்பெருமானே ஆச்ரயணீயன் என்று நீங்கள்பற்றிற்று?" என்று கேட்க, ராஜமஹிஷியின் பதில்: "அது ஒன்றுமன்று; எம்பெருமானார் காடிச்சால் மூலையில் தேவதையை ஆச்ரயித்தாராகில் அதுவே எங்களுக்கும் ஆச்ரயணீய வஸ்துவாகக் கடவது" என்றாராம் காடிச்சால்மூலை என்பது பழையசோற்றைப் பானையில் இட்டுவைக்கும் ஈசானிய (வடகிழக்கு) மூலையை. ஈசானியமூலை என்னக்கூடாமல் கூசி, காடிச்சால்மூலை என்பது காண்க. இங்கு ஸாரமாக நோக்கவேண்டுவது-எம்பெருமானார் எதைப் பரதெய்வம் என்கிறாரோ அதுவே நமக்கு ஆச்ரணீயவஸ்துவாகக் கடவது என்னும் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை. "சுருதி சிரஸிவிதிபதே பரஹமணி ஸ்ரீநிவாஸே பவது மமபரஸமிந சேமுஷி பகதி ரூபா" என்று ஸ்ரீபாஷ்யத்தின்ஆரம்பத்தில் பகவத் ராமாநுஜரின் திருவாக்கை நாம் எப்போதும் ஸ்மரித்துக் கொண்டிருக்கவேணும். த்ரிபுராதேவியாரின் வாக்கு அருளிச்செயல் வயாக்யானங்களில் பல இடங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இனி, எமபெருமானாரின் ஆசாரத்தை விளக்கும் ஒரு நிகழ்ச்சியையும் விவரிபபோம். இது 10-2-1 பாசுர ஈட்டின் அரும்பதத்தில் காணப்படுவது. [மறந்தும் புறம் தொழா மாந்தர்] ஒரு ஸமயம் நம்பெருமாள் திருவரங்கத்துக்கு வெளியே புறப்பாடு கண்டருளும் போது அநுயாத்ரையாய் எம்பெருமானார் எழுந்தருளினார் அச்சமயம் எதிர்பாராமல் இடியும பெருமழையுமாக வர, பெருமாள் தற்செயலாய் அருகிலிருந்த ஒரு தேவதாந்தர ஆலயத்தில் மழைக்கு

ஒதுங்க நேர்ந்தது ஆனால் ஸ்வாமி எம்பெருமானார் 'அப்பெருமழை யிலும் வீதியிலேயே நின்றிருந்தார். அருகிலுள்ளாரீர், "பெரு மாளுடன் உள்ளே எழுந்தருளலாகாதோ?'' என்ன, ஸ்வாமி. "ஸர்வேச்வரனான எம்பெருமான் எல்லா இடங்களுக்கும் உடைய வன் — ஸர்வஸ்வாமி. அவன் எங்கும் எழுந்தருளப்ராப்தி உண்டு. நாம அவனுடைமைகள ராஜாதிராஜனான அவனுக்கு மஹிஷி ஸ்தானத்திலுள்ளவர். அவன் எங்குபுகுந்தாலும் அவன் கோவில் தவிற வேறு எங்கும் புகநமக்குப்ராப்தி (தகுதி) இல்லை "பதிவிருதை யான பெண் பிறமனைபுகுந்தாள் என்றால் எவவளவு நிந்தைக்கிட மாகும்? அப்படியே இங்கும். நான் பொதுவீதியான இங்கேயே இருப் பேன்'' என்றிருந்து மழைவிட்ட பிறகு பெருமாளுடன் எழுந்தருளி னாராம்

வாஸுதேவனை விட்டுப்பிற தெய்வங்களைத் தொழுவது கொடிய பாபமாகும் வராஹபுராணத்தில் ஞானப்பிரான் (வராஹமூர்த்தி) தனது (பஞ்சமகுலத்தவனான) பரமபக்தன் நமபாடுவான் சரித் திரத்தை பூமிப்பிராட்டிக்குச் சொல்லும் வகையில் இந்த தத்வத்தை தாமே திருவாய்மலர்ந்தருளுகிறார். இந்த வரலாறு கைசிக மஹாத்ம்யம் என்ற அத்யாயத்திலுள்ளது நம்பாடுவான் தினமும் தனதிசையினால் திருக்குறுங்குடி எம்பெருமானை ஏத்திப்பாடுவதையே பொழுதுபோக்காகக் கொண்டவன். இவன் ஒரு கார்த்திகை ஏகாதசி தினத்தன்று இரவு தூங்காமல் பெருமானை பஜித்து, மறுநாள் விடி வோரையில் பெருமானைப் பாடுவதற்கென்று போகையில் ஒரு பிரம்மராக்ஷதன் இவனைக்கொன்று தின்பதற்காகக் கைப்பற்றினான் அன்று பெருமானைப் பாடாமல் மரணமடைய விரும்பாத நம்பாடு வான், பிரம்மராக்ஷஸ்ஸிடம் தான் பெருமானைப்பாடி விட்டுத் திரும்புவதாகவும் அப்போது தனனை புஜிக்கலாம் என்றும் வேண்டினான். அவனை ராக்ஷதன நம்பவில்லையாதலால் கோரமான பல சபதங்கள் செய்து, கடைசியில்

வாஸுதேவம பரிதயஜய யேநயம் தேவமுபாஸதே |
தேஷாம கதிம் பரபதயே வை யத்யஹம நாகமே புக: ||
நாராயணம தாந்யைஸ்து தேவஸ்துல்யம கரோதி ய:
தஸய பாபேந லிபயேஹம யதயஹம் நாகமே புந. ||

ஏனறு சபதமபண்ண, 'சுத்தவைஷ்ணவன இவன்'' எனறு நம்பிக்கை பிறந்து அவனைப்போக அநுமதிததனன். இந்த பாசுரங்களுக்கு ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளியுள்ள வ்யாக்யானம்—

''யாரொருபேர்கள் ஆச்ரித ஸுலபனுய் ஸர்வவ்யாபியான ஸ்ரீவாஸுதேவனை ஆராதனம் பண்ணுமல் இதரதேவதைகளை உபாஸிக்கிறுர்கள், அவர்களுடைய துர்க்கதியை அடையக்கடவேன் மீளவும் வதேிலேனுகில்,

''ஸர்வஸ்மாத்ரபரனுய், ஸர்வாந்தர்யாமியாய் ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யனுய், முமுக்ஷுபாஸ்யனுய்: மோக்ஷப்ரதனுய், முக்தப்ராப்யனுன ஸர்வேச்சரனையும். *காணிலுமுருப்பொலார் செவிக்கினுத கீர்த்தியார் பேணிலும் வரந்தரமிடுக்கிலாததேவராய்* கர்மபரவசரான வ்யதிரிக்த தேவதைகளையும் ஸமமாக எண்ணுகிறுன் யாவனொருவன், அவனைப்போலே நித்யஸம்ஸாரியாகக் கடவேன் மீளவும் வந்திலேனுகில்.'' இது ப்ரம்மரக்ஷஸ் தன்பேச்சை விச்வஸிக்கும்படி நம்பாடுவான் பண்ணிய சபதப்ரகாரம்.

இதனுல் வாஸுதேவனுன எம்பெருமானைத் தவிர்த்து இதர தேவதைகளைத் தொழுவதும், ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லாதவனும் எல்லாவிதமான கர்மாங்களாலும் பூசிக்கப்படுமவனும், எல்லா பூசைகளுக்கும் பலனளிப்பவனும், மோக்ஷப்ரதனுயுமுள்ள ஸ்ரீமந் நாராயணனை இதர தெய்வங்களோடு ஒக்க எண்ணுவதும் தாழ்ந்தவைகளான அத்தெய்வங்களைத் தொழுவதும் மிகக் கொடியபாபம் என்று ஞானப்பிரான் திவருாக்னுகிலஃதெளியலாம்.

'அஹமேவ பரம் தத்வம்' என்று தேவப்பெருமாள்—அமரர்கள் அதிபதி—உடையவருக்கு அருளிச் செய்தான். அதுவே உண்மை. ''வேதாத் சாஸ்த்ரம்பரம் நாஸ்திதைவம் கேசவாத்பரம்'' என்று வ்யாஸ பகவான் திருவாக்கு. ''கண்ணலல்லால் தெய்வமில்லை'' என்று நம்மாழ்வாரருளிச் செயல். புருஷோத்தமனுன ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கன்றி மற்ற எந்த தெய்வத்துக்கும் நம்மைச் சேஷமாக (உரியதாக) எண்ணுவதோ, செயற்படுவதோ கூடாது; மஹாபாபமுமாகும் என்று ஒவ்வொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் உணர வேணும். இது நமக்கு இன்றியமையாததொன்று. தேவதாந்தர பஜனம் நமக்கு அப்ராப்தம்—தகாது என்றதால் கொடியபாபமாகிறது. இந்ததேவதைகளும் ஈச்வரவிபூதியில் சேர்ந்தவைகளாதலால் த்வேஷத்துக்கு இடமில்லை.

மத்த:பரதாம் நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி என்ற கண்ணன் திருவாக்கில் ஆழ்ந்த விச்வாஸத்துடன் நமது செயல்கள் அமைய ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதிப் பெருமான் அருள் புரியவேண்டும். ★

பிழை திருத்தம்

கீழ்க்கண்ட இடங்களில் பாடங்களைச் சரிசெய்து கொள்ளவும். திருத்திய பாடங்கள் கீழே காட்டப்படுகின்றன.

பக்கம்	ச்லோகம்	
3	2	முதலடி श्रीरङ्गेशपुरोहितः
		இரண்டாமடி—सुतः श्रीमान्; मेऽस्तु
	3	இரண்டாமடி—யதுக்தயஸ்த்ரயீ
		यदुक्तयस्त्रयी
4	1	முதலடி—ஸ்தாபிராதிதத்வாத்
	1	,, —स्थापिताराधितत्वात्
	1	இரண்டாமடி—शौरेः
		அடிக்குறிப்பு 1—पाठान्तरम्
		2—पाठान्तरम्
5	4	முதலடி—புஜஸ்தம்பநாத்
		இரண்டாமடி—வ்ருஷவபுஷா
		நாலாமடி—ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட:
6	1	அவதாரிகை—बोधितत्वा
		மூன்றுமடி—பர்கச்சப்தஸ்ய
		நாலாமடி—சுத்தஸத்த்வா
7	1	நாலாமடி—शुद्धसत्त्वाश्रयत्वात्
	2	மூன்றுமடி—गिरीशाहुति
		நாலாமடி—विष्णुरेव
	3	அவதாரிகை முதல்வரி—विष्णुरहस्यमूर्ति दशरथ-
		மூன்றும்வரி—तदाराधनादि सर्वं
		समाधत्ते त्रयोदशभिः
		நாலாமடி—ரக்ஷோஹத்யா
8		அடிக்குறிப்பு 10—रक्षोहत्यापि
		11—देशेष्वादिशानेन

பக்கம் 9, 10 அடிக்குறிப்பிலுள்ள 4அ ச்லோகத்தை ச்லோ.4க்கும் 5க்கும் நடுவில் படிக்கவும்.

9	6	நாலாமடி—ஸநதாரிததவாத
	7	மூனறாமடி—தாத்ருக்பாதாப்ஜ
		நாலாமடி—ஸயாத்யாதிகயாத, பரகருஷட;
10	8	அவதரிகை—முதலவரி—पूजितत्वात्
		மூன்றாம்வரி—आशङ्कय पूर्वोक्तैः
		முதலடி—हेमपुष्पैः
		நாலாமடி—द्रुतत्वात्
11	9	அவதாரிகை—पुष्पेष्वासेत्यादि
		முதலடி—पुष्पेष्वास
	10	மூனறாமடி—कृष्णतासूचितत्वात्
	11	நாலாமடி—விஷணுரேவ பகருஷ்ட'
12	12	முதலடி— ஸித்ததாத்ருக
		அவதாரிகை 2ம-வரி – विष्णोः
13	14	நாலாமடி—सर्वदेवप्रकृष्टः
	15	இரணடாமடி—பரஹமருதராதிசு
		நாலாமடி—காருடேநாரஸிமஹே
		அடிக்குறிபபு – 3—अस्त्रस्याशितत्वात्
14	16	முதலடி—தரிபுரஹர
		மூனறாமடி—பரமதநகதநாத
		அடிககுறிபபு 3—இதை நீககவும
		1—वैकुण्ठादागनेन
15	17	அவதாரிகை—இரணடாமவரி—द्वाभ्याम्
	18	முதலடி—வககதரோபமித
		இரணடாமடி—ஸமஹிதாயாம
		மூனறாமடி—ஸாமஹிதாகார
	19	அவதாரிகை—ஈறறடி—विरचितारा-
16	19	மூனறாமடி—पटुकरण
		நாலாமடி—स्थिरत्वात्
17	22	இரணடாமடி—कृत्यस्यानुक्त
	23	மூனறாமடி— தநமூாதநஸய
18	24	,, - நேசாநேதயாதி
	25	அவதாரிகை—भुजस्तम्भनादि
19	26	முதலடி - भूम्याद्यंशाश्रितत्वात्
20	27	முதலடி—शुचित्वात्
		மூனறாமடி—दक्षादिब्रह्महत्या
	28	முதலடி—சுகவபுஷா ஸவபுஷாவாத்